

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η μόδα των μεγάλων παρισίων όλων
ανδρες

Πόσες βαρβαρικές επιγραφές
στον κόσμο.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν δ'ψι προς 3 1/2 ο/ο
Με 15ήμερον προειδοποίησιν . . . 4 1/4 ο/ο
Ταμειυτήριον
μέχρι Δολ. 100.000. 5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ :

Λονδίνου εν δ'ψι προς 3 1/2 ο/ο
επί προθεσμίας 6 μην. 4 ο/ο
Νέας Υόρκης εν δ'ψι 4 ο/ο
Παρισίων 2 ο/ο

Meltonian

Η ΜΟΝΗ ΚΡΕΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΕΣ!

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ΜΕΛΤΟΝΙΑΝ

Διατηρεί το δέρμα των υποδημάτων σας και τα σιλιβάνια χωρίς να τα καταστρέφει.

ΕΙΣ ΟΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΏΡΑΣ ΧΩΡΙΣ ΚΟΠΟΝ ΕΧΕΤΕ ΚΑΘΑΡΑ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ.

Πωλείται εις σωληνάρια και εις κομψά υάλινα βαζύκια εις όλα τα καλά καταστήματα και υποδηματοποιεία.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ: E. Brown & Son Ltd.

Cricklewood, London N. W. 2.

“ΒΟΥΤΡΥ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και

Αποθεματικόν Δρ. 30.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Αθηνάς 58.

ΚΡΕΜΑ ΕΝΓΕΛΒΑΓΙΣ

(EDELWEISS)

Ασυνάγωνιστος εις το να προσδίδη εις το πρόσωπον και το δέρμα δροσερότητα, λευκοτητα, ωραιότητα. Ζητήσατέ την από τα κεντρικά φαρμακεία.

Γενική παρακαταθήκη φαρμακείων

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Προτιμήσατε τα προϊόντα της

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Κάλτσα εις αίστην το όσητα εύλίσκονται εις το ασυναγώνιστον. ΜΕΓΑΡΟΝ ΣΑΒΙΔΟΥ αριθ. 31 Μία επίσκεψις θα σας πείσῃ.

ΚΡΕΜΑ ΑΤΖΙΤΗΡΗ

Η δροσιότης και η υγιεινή του δέρματος αποκτάται διά της γνωστής

ΚΡΕΜΑΣ ΑΤΖΙΤΗΡΗ

της μόνης επιστημονικής παρασκευαζομένης, βραβευμένης εις τας εκθέσεις Μανσάλλας, Λυώνος, Παρισίων και Αθηνών.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Όδός Αδριανού 70 (Παλ. Αγορά)

Η πρώτη λευκή τρίχην δεν σπ

Η δεύτερη δεν θα εμφανισθῇ όταν μεσθῇτε τήν :

“OREAL”

βκφήν μαλλιών, έντελώς άβλαβή και εις όλην τήν ύψηλιον.

Ζητήσατέ την εις όλα τα Μυροπωλεία και Φ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΙΩΑΝ Μ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΣ ΣΤΟ ΠΕΡΙΜΕΤΡΟ

ΚΑΛΥΨΕΣ ΜΕΤΑΨΩΤΕΣ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΜΕ ΜΠΑΓΕΤΑ ΤΖΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΜΟΛΙΣ ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΗΜ. ΚΑΠΡΟΥΛΑ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 144

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

“NUTRIC

“Ολλανδοίον Γάλα αποβουτυρωμένον κατάρτεν. Η μένη εις εύθην τροφή δια τας “Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» από τούς Ιατρούς, ένω τροφής δια τας Μεγάλη Έταιρία παρέχει και Γάλα αποβουτυρωμένον δια τερικας παθήσεις φημισμένον αυτής “RE” (condensed milk) Γάλα “Nutricia”

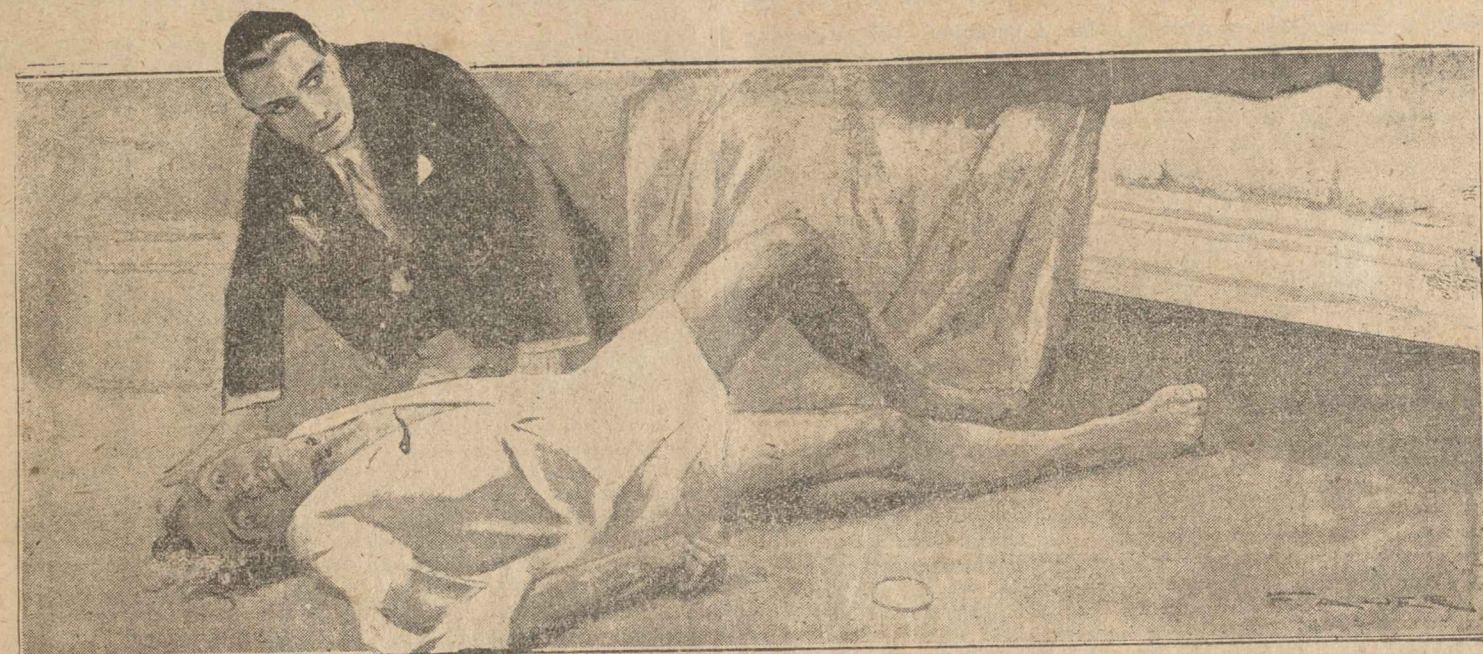
ΚΥΡΙΑΙ,

Εξαιρέτως τα παιδιά και τών φρονιδών τς τικονν το πρόσποιν σκ ΡΟΔΑΛΙΝΗ και άπομνη τήν τών τήν

11 Αυγούστου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

685

“Ο λαιμός του είχε τὰ ίδια σημάδια...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Μ Π Α Λ Α Ο Ο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Τὸ χωριὸ Σαιν-Μαρτίν-ντε Μπουά εἶνε ἀνάστατο. Οἱ χωρικοὶ ἔχουν καταληφθῇ ὑπὸ τὸν καὶ φρίκης. Κανείς δὲν τολμᾷ νὰ ξεμυτίσῃ ἀπ’ τὸ σπίτι του μὴν νυχθώσῃ. Νομίζει κανεὶς πὼς ἐνέσχυραν στὸν δυστυχισμένο αὐτὸ τόπο μάγισσες, διαβόλοι, βουκόλακες...

Μυστηριώδεις δολοφονίαι διαπράττονται ἀλλόκοτες κραυγὲς ἀκτινίζονται μέσα στὴν νύκτα, ἀόρατα χέρια χτυποῦν τοὺς διαβάτες τοὺς δρόμους, ἀδικοὶ ἄνθρωποι στραγγαλίζονται, χωρὶς νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ οἱ δράστες ἢ τὰ ἔργα των...

Μυστήριον καὶ φρίκη κατέχει τοὺς πάντας... Ἐξαιρὰ γίνεται καὶ μὴ ἀπόπειρα ἐκτροχιάσεως τοῦ τοπικοῦ τραίνου. Ἐντρομοὶ οἱ ἐπιβάται τρέχουν τοὺς δρόμους κραυγίζοντες καὶ καταφεύγουν στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Ρουμπιόν, ὅπου καὶ ἄλλοι χωρικοὶ εἶνε συγκεντρωμένοι καὶ συζητοῦν τὸ τελευταῖον γεγονός...

Εἶνε νύκτα. Τὸ ξενοδοχεῖο κλείνει. Μόνον νὰ κοιμηθῇ οἱ αὐτοὶ ἐκτὸς τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῆς γυναικας του καὶ ὁ Μπλοντέλ μὲ τὸν συγγενὴν του Πατρίκιον. Ἐνῶ συζητοῦν ἀκούει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου βογγιὰ, ὅν καποὶν νὰ σκοτοῦν! Φρίκη καὶ τρόμος τοὺς καταλαμβάνει.

Βογγιὰ ἄκουσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους τὴν νύκτα καὶ οἱ ἰδοφρονήσαν ὡς τώρα. Τὰ ἴδια ἀλλόκοτα βογγιὰ, πὺ προκαλοῦν ἀνατριχίλα καὶ παγώνουν τὸ αἷμα...

Τὶ συμβαίνει λοιπόν; ποὺν σκοτοῦν ἀπ’ ἔξω; Ποὺς κύνους τοὺς ἀπειλεῖ; Ὁ Πατρίκιος τρέμει δόλοκληρος. Ὁ Μπλοντέλ θέλει νὰ ἀνοίξῃ. Σπνποῦν καὶ οἱ ξενοδόχοι, τρομαγμένοι καὶ αὐτοὶ καὶ γεμάτοι ἀγωνία...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Ἄν μποροῦσε κανεὶς νὰ πιάσῃ τοὺς ληστὰς ἐπ’ αὐτοφώρῳ! εἶπε ὁ περιτοῦν ἀντιπρόσωπος. Πιστεύω πὼς θὰ γλυτώναμε μὴ καὶ καλῇ!

Σωπᾶστε! φησὶς ὁ Ρουμπιόν. Μὴ ἀνακατεύετε μ’ αὐτοὺς. Θὰ σὰς φέρῃ χροῦσουδιά! Στεφθῇτε τὸν Κανὺς καὶ τὸ Λομπάρ!

Ἐτοὶ μιλοῦσαν καὶ αὐτοὶ γιὰ τοὺς δολοφόνους καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς σκοτώσουν...

Ὁ Μπλοντέλ, πὺ ταξίδευε ὅταν ἐγιναν τὰ δύο πρῶτα ἐγκλήματα, ζήτησε πληροφορίας. Ὁ Ρουμπιόν ἐπῆγε πρῶτα νὰ ἀκούσῃ στὴν πόρτα, εἰπετα, μὴ ἀκούγοντας τίποτα, ἐγύρισε στους συντρόφους του.

— Νὰ πὼς; εἶπε ἡ τραγωδία, εἶπε: Ὁ Λομπάρ καὶ ἡ θεὰ του εἶχαν πλαγιάσῃ, ἀποφ κλείδωσαν καὶ ἀμάρωσαν τὸ σπίτι τους, ὅπως συνείχαν νὰ κάνουν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ. Τὰ δωμάτια καὶ τῶν δύο ἦσαν στὸ ὑπόγειο. Ὁ κορυδαλὸς κοιμώταν, ὅταν ἔξαφνα ἐνοίωσε νὰ τὸν σκοντάῃ ἡ γυνὴ θεὰ του, πὺ ὄρνια κοντὰ στὸ κρεβάτι του, τοῦ

ἔλεγε νὰ ἀκούσῃ τί γινόταν ἔξω.

Ὁ Λομπάρ ἀφίγκράστηκε καὶ ἄκουσε βογγιὰ. Ἦταν σὰν ἀγκομαχητὰ, ἀνακατεμένα μὲ πνιγμένες κραυγὲς. Σηκώθηκε ἁμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀναψὲ τὸ κερί καὶ πῆρε ἓνα ρεβόλβερ. Ἦ θεὰ του βλέποντάς τον νὰ ὀπλίζεται τοῦ ἐφώνασε:

«Γιὰ τ’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀνοίξῃς!»

Μὰ ὁ Λομπάρ ἐπλησίασε στὴν πόρτα καὶ, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ρώτησε:

Ποὺς εἶν’ ἐκεῖ; Ποὺς κλαίει;

Καὶ ἀέσωσ μὴ φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— «Εἰμ’ ἐγὼ ἡ Ζωὴ. Ἀπηθήτε τὰ σπῖτια τῶν ἀνθρώπων!»

— Τί ἤθελε νὰ πῇ; — ρώτησε ὁ Μπλοντέλ.

— Εἶνε μὴ ἐκφράσῃ τῆς Ζωῆς.

Τὸ κορίτσι αὐτὸ ζῇ σὰ ἔφο πότε στὴν καλύβα τῶν ἀδελφῶν της, πότε στὸ δάσο. Κι’ ἐπειδὴ τὰ ἀδελφία της μιλοῦνε μεταξὺ τους ἓνα διὰ τοῦ ἑτέρου γλωσσικὸ ἰδιῶμα, αὐτὴ μιλάει μ’ ἓνα ἀλλοῖο ἰδιῶμα ὅπου ἀπ’ ὅτι μιλοῦν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

— Ἐ, τότε εἶνε πὼς φανᾷ πὼς αὐτὴ ἦταν!

— Προμηνέτε...

Ἦ ὅρα ἦταν δέκα καὶ μισή, τὸ βράδυ καὶ ὁ Λομπάρ, παρὰ τὴ συμβουλὴ τῆς θεῆας του, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κύτταξε στὸ δρόμο. Ἦ νύκτα ἦταν στυφὴ, καὶ αὐτὸς δὲν εἶδε τίποτα. Τὰ βογγιὰ, εἶχαν πάψει καὶ ἡ ψὺς ἐβράσει σιωπῇ. Τότε ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἐαναπλάγιασε. Ἐπίσης καὶ ἡ θεὰ ἐπλάγιασε μὰ δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μὰτι δὴ τὴ νύκτα.

— Δὲ μπορῶ νὰν εἰς κατέψω!... εἶπε ὁ Πατρίκιος. Ἄν δὲν εἶχε κλείσῃ μὰτι, ὅπως λέει, τότε θ’ ἄκουγε!

— Ἦ γοῖά δοκίμεται πὼς δὲν ἔκλεισε μὰτι καὶ βεβαιῶναι ἀκόμα ὅτι ἡ πόρτα τῆς κάμαρας τῆς πὺ συγκοινοῦναι μὲ τὴν κάμαρα τοῦ ἀνηψιοῦ της, εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ. Τὸ πρῶτὸ σηκώθηκε καὶ ὅπως πάντα, ἀνοίξε τὰ παραθυρόφυλλα τῆς κάμαρας τοῦ ἀνηψιοῦ της. Πυρνώνας ἐμφανίστηκε μὴ βλέποντάς τον στὸ κρεβάτι του. Τὰ σεντόνια ἦσαν μισοσυρμένα, σὰν νὰ εἶχε σηκωθῇ πὰ ὁ νέος. Μὴ πυρνώνας νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρῶτα, ἡ θεὰ του μῆκε στὸ μαγαζὶ πὺ συγκοινοῦναι μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπῆγε μὴ τσομερὴ κραυγὴ. Τὸ σῶμα τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κορυδαλὸς κρεμῶταν στὸ ταβάνι τοῦ μαγαζιοῦ, ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ γαζιῶ. Τὴν πρῶτη στιγμὴ φαντάστηκε πὼς ἐπρόκειτο γι’ αὐτοκτονία. Μὰ ὁ γυιτὸς Ὄνορα καὶ ὁ ἰατροδικαστὴς ἐπιστοποίησαν, οἱ πρῶτος εἶπε ὁ στραγγαλισμὸς καὶ ὕστερα τὸ κρεμῶμα.

— Ὁ φόβος, στραγγαλισμὸς!... — Καὶ τότε αἰφνιδίως, πὺ ὁ δυστυχισμένος δὲ μπόρεσε νὰ φωνάξῃ. Γιατὶ καὶ ἓνα βογγιὰ νάβαζε, ἡ γυνὴ θὰν τ’ ἄκουγε. Ἐ-

Ἐφρασε ὡς σὴ γωνίᾳ τοῦ δρόμου καὶ ἐκείταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

κεῖνο πού περδεύει τὸ μυστήριό εἶνε ἡ μεταφορὰ τοῦ πτώματος στοῦ μαγαζι. Δὲν ἀνεκάλυψαν κανένα σημάδι ποδαριού μὲς στοῦ μαγαζι πού ἡ νοῦ ἀπὸ βραδὺς τὸ εἶχε στρώσει μὲ ἄμμο γιὰ τὸ σκαύπισμα. Καὶ ἐπειτα, αὐτὸ πού ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Λομπάρ δὲν κρεμάστηκε μόνος του, εἶνε ὅτι κοντὰ στὸ πτώμα δὲ βρέθηκε κανένα σκαμνὶ ἀναποδογυρισμένο.

— Διόβολε!... ἔκαμε ὁ Μπλοντέλ. Τυχροὶ οἱ ἄθλιοι!... Καὶ πῶς ἔγινε ἡ δολοφονία τοῦ Καμύς;

— Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο... Κι' αὐτὸς μὲς στὴν καρδιά τῆς νύχτας ἄκουσε βογγητὰ καὶ ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς Ζωῆς. Ὁ Καμύς ἦταν φίλος τοῦ Λομπάρ. Ξέρετε ὅτι ἦτανε κουτσὸς σὰν καὶ κελιν, καὶ ἐπειδὴ ἦταν οἱ μόνον κουτσοὶ τοῦ χωριοῦ, ἐννοιοῦσε συμπαθεῖα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐλαττώματός του. Λοιπὸν ὁ Καμύς ἐπίστεψε ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦταν κατὰλληλη ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δολοφόνου τοῦ κουρέα καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατό του. Ὁπλίστηκε, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ὅπως ὁ ἄλλος, οὔτε εἶδε, οὔτε ἄκουσε τίποτα. Μόνο ξανακλείνοντας τὴν ὁρῶπορτα, δὲν πλάγιασε. Σὰ φρόνιμος πού ἦταν, ἀναψὲ τὰ γόνατα τοῦ μαγαζιῶν καὶ, μὲ τὸ ρεβόλβερ κοντὰ του, κάθισε μπροστὰ στὸ μπάγκο καὶ βάλθηκε νὰ περᾶσῃ τὴν ὥρα του, κάνοντας λογαριασμούς. Ὁ μικρὸς του παραγνός, Κλαρί, τὸ πρῶτο, μπαίνοντας στοῦ μαγαζι, εἶδε κρεμασμένο τὸν ἀρεντικὸ του ἀπὸ τὸ σιδερένιο χαλκὰ τοῦ ταβανιοῦ. Τὸ ρεβόλβερ ἦτανε στὸ μπάγκο καὶ ἡ κάσση μὲ τὰ λεπτὰ ἀπεραχτῇ. Ὅταν τὸν ξεσκέπασαν ὁ λαϊκὸς του εἶχε τὰ ἴδια σημάδια στραγγαλισμοῦ πού βρέθηκαν καὶ στὸ λαϊκὸ τοῦ Λομπάρ, καὶ οὔτε καὶ στὸ δικὸ του στίει μπόρεσαν νὰ βροῦνε τὰ ἴχνη τοῦ δρόμου πού ἀκολουθῆσαν οἱ δολοφόνου γιὰ νὰ μποῦν!... Εἶπανε, καὶ λινε ἀκόμη, ὅτι οἱ ἐνοχοὶ εἶνε οἱ Βωτρέν!... Οἱ Βωτρέν!... Ὁ Βωτρέν! Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπῆγαν τὴ μικρὴ τους Ζωὴ στὸν ἀνακριτὴ καὶ ἐκεῖ τὸ κορίτσι δὲν ἐδουλοῦντο νὰ παρουσιάσῃ ἕνα «ἀλλοθι» πειστικώτατο!

— Ποῦ ἦταν ἡ μικρὴ; ρώτησε ὁ Μπλοντέλ.

— Εἶχε πά νὰ βοηθήσῃ τὴν ὑπερ-ρέτρια τοῦ δημόχου στὸ πλῦσιμο. Εἶχε δοθεῖ μεγάλο γεῦμα στὸ στίει τοῦ κυρίου Ζύλ.

— Καὶ τοὺς ἀδελφούς τοὺς ἀνέκρι-ναν;

— Ὁ δικαστὴς θέλησε νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ. Αὐτοὶ τότε ἀπήντησαν ὅτι ἡ Ζωὴ μίλησε γιὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ ἐστειλαν στὸν κύριο Μερντέν, τὸν ἀνακριτὴ, ἕνα πιστοποιητικὸ περὶ τὸν σχέσεών των μὲ τὴ δικαιοσύνη, πού ἦτανε πραγματικῶς λευκὸ, μὲ τὴν ἐξῆς σημείωση: «Α φ ἡ σ τ ε μ α ς ἡ - σ υ χ ο υ ς».

— Μωρέ, κουράγιο!...

— Ἀκούστε! δέχομαι ὁ Πατρίκιος.

Τὰ βογγητὰ ἀκούστηκαν πάλι. Στὴ στιγμή οἱ τρεῖς ἄνδρες σηκώθησαν ὁ-ρθιοί. Ὁ Πατρίκιος ἔτρεψε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸν τρόμο πού, δὲν ἄκουσε ἀπ' ἐξῶ καθαρά τὴ φωνὴ τῆς Ζωῆς νὰ φωνάζῃ τὴν ἀπαί-σια φράση:

— Εἰμ' ἐγώ, ἡ Ζωὴ! Λυπηθῆτε τὰ σπῖτα τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Ρουμπιὸν μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χεῖρ εἶχε γίνῃ σὰν τὸ κερί. Ὁ Μπλοντέλ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Εἶνε ἡ ἴδια ἡ Ζωὴ. Ἀναγνωρίζω τὴ φωνή!

Καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀφίγκραστῇ.

Τὰ βογγητὰ τὰ ἴδια ἦτανε πῶς κοντὰ. Φαίνονταν σὰ νάβγαιναν μὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο δωμάτιο. Μία φωνὴ ξανάει, σχεδὸν σὲ αὐτὰ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, τὴν παραδόξην ἀπελπιμένη φωνή:

— Λυπηθῆτε! Λυπηθῆτε τὰ σπῖτα τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Μπλοντέλ γύρισε ἀμέσως κι' ἔτρεψε στὸ μιλλιάρδο γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ στέκα.

— Ἀ! Ὁχι! Μὴν ἀνοίγετε!—παρακάλεσε ὁ Ρουμπιόν. Οἱ δολοφόνου τοῦ Λομπάρ καὶ τοῦ Καμύς ἔτσι ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισή τους! Μὴν ἀνοίγετε, ἀλλοῶς εἴμαστε χαμένοι!

Τόσο πολὺ ἔτρεψε, πού ὁ Μπλοντέλ ἀγῆδασε.

— Μονάχα δειλοὶ ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸν τόπο! Τί τρέχει ἐπὶ τέλους ἐκεῖ ἔξω; Ἡ κάποιος κακοποιεῖ τὸ κορίτσι, ἡ κάποιος γε-λαῖ μὲ μῆς!

Δὲν θὰ τοῦ φαινόταν παράξενο, ἂν ἦταν ὁ Οὐμπέρ πού θέλει νὰ ἐκδικηθῇ. Μὰ εἴμαστε τρεῖς τώρα! Ἐχετε τὸ ρεβόλβερ, Ρουμπιόν;

— Μὴν ἀνοίγετε!... ἐπέμενε ὁ Ξενοδόχος.

— Πρέπει νὰ μάθουμε τί συμβαίνει! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπλον-τέλ, ὀπλισμένος μὲ τὴ στέκα τοῦ μιλλιάρδου.

— Ὑστερα, μὲ ἀποφασιστικὴ φωνή, ρώτησε ὁ:

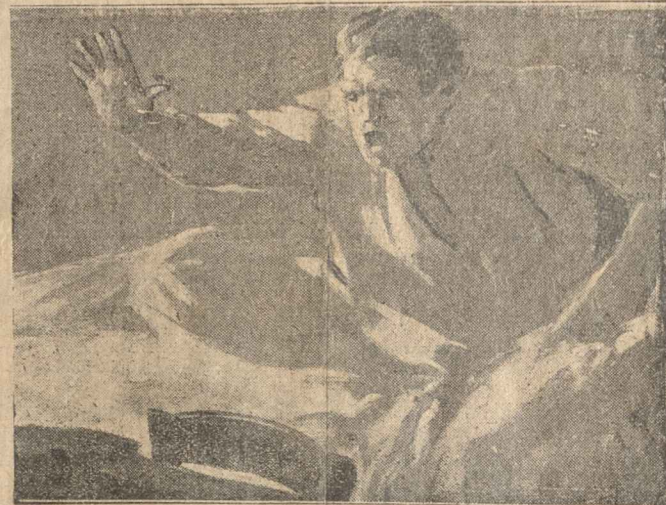
— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Ποιὸς κλαίει; Ἐσὺ εἶσαι, Ζωή;

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησιν ἄκουσε μουγγρητὰ. Τότε, τράβηξε ἀπὸ τομα τὸ σῆμα.

— Θέλω νὰ δῶ αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους! ἐφώνασε.

Ἀνοίξε, ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ στάθηκε στὸ κατὰφλι.

Ἡ γωνία ἐκεῖνι τῆς ὁδοῦ Νῆβ ἦταν καλὰ φωτισμένη μὰ ὁ Μπλοντέλ δὲν δέκρινε τίποτα. Μὲ ἕνα γνέψιμο ἐκάλεσε τὸν Πα-τρίκιο καὶ τὸ Ρουμπιόν. Αὐτοὶ νικώντας τὸν τρόμο τους τὸν ἐ-

Τὸν ἐγείμας μὲ τέτοια φρίκη πὺν οἱ τρεῖς τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν ὀρθιοί!...

πλησίασαν.

— Βλέπετε τίποτα; ρώτησε ὁ παραγγελιοδόχος. Ἐγὼ δὲν βλέ-πω τίποτα!

— Ὁχι, δὲν βλέπομε ἀπολύτως τίποτα!

— Σταθῆτε δὴ! Ἐγὼ πάω ὡς ἐκεῖνι τὴ γωνία.

— Κόριε Μπλοντέλ, δὲν κάνετε καλὰ! Δὲν κάνετε καλὰ!...

Ὁ ἄλλος ὅμως εἶχε κι' ὅλας προχωρήσει. Περπατοῦσε σιγὰ καὶ καθὼς ἦταν ἐνδοκίμος δὲν ἀκούγονταν κυθόλου. Ἐτρεψε σὲ τὴν γωνία τοῦ δρόμου, κοίταξε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, ἀφίγκραστῃ, μὰ οὔτε εἶδε, οὔτε ἄκουσε τίποτα.

Τὸ φανάρι τοῦ γκαζιῶν κινουῖσε στὸν ἀντικρινὸ τοίχο τὴ μεγα-λωμένη σκιά τοῦ Μπλοντέλ, πάντα ὀπλισμένου μὲ τὴ στέκα τοῦ μιλλιάρδου. Μία σιωπὴ νεκρικὴ, ἀκατανόητη ὑστερ' ἀπ' τὸ μουγγρητὰ πού εἶχαν ἀκουστῇ πρὸ ὀλίγου, ἐβράβαινε πάνω στὸ κομ-μμένο χοριό! καὶ ἡ σιωπὴ φάνηκε στὸν Πατρίκιο πῶς τρομαχτικὴ κι' ἀπὸ τὰ βογγητὰ.

Τὴν ὥρα πού οἱ τρεῖς ἄνδρες γύριζαν, ἡ κυρία Ρουμπιόν περ-σώτερο πεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς, παρὰ ζωντανή, τοὺς ἐπληρώσε. Κι' αὐτὴ εἶχε ἀκούσει φωνές! μὰ ποτὶ δὲ μπορούσε νὰ σκεπ-τῇ πῶς ὁ Ρουμπιόν θὰ εἶχε τὴν ἀνοησία ν' ἀφήσῃ ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Κι' ἔτσι, βλέποντας ὅτι ἡ ἐξέπνοια ἐμ-μείνει ἀνοιχτὴ καὶ τυφλωμένη ἀπὸ τὸ φόβο, ὅρισσε μὲ τὴν γρήνη στὸν ἄντρα τῆς, τὸν ἀνάγκασε νὰ τραβηχθῇ πίσω καὶ κλειδώνοντας τὴν πόρτα, πήρε τὸ κλειδί, γιὰ νὰ εἰσέλθῃ πῶς κανένας δὲ μ-πορούσε νὰ τὴν ξανανοίξῃ.

Ὅταν οἱ δύο ξενοδόχοι ἀποσύρθηκαν, ὁ Μπλοντέλ γύρισε πρὸς Πατρίκιο πού πάντα ἔτρεψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητὴ μου, βλέπω ὅτι συγκινεῖσθε πάρα πολὺ καὶ σέ-πομαι, ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ κλειστέτε μάτι. Ὅσο γιὰ μὴν ἐγὼ γελάω γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες.

— Ὁχι! αὐτὰ πού τὸν τῶρα μὲ κάνουν νὰ τρομάζω, μποροῦν νὰ ἐξηγηθῶν μ' ἕνα σωρὸ συμπτῶμα. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀδελφούς Βωτρέν παραδέχομαι, ὅτι εἶνε ἄξιοι γιὰ ὅλα. Τοὺς εἶδα τί κομμάτια εἶνε σὲς τε-λευταῖες ἐκλογές. Ὁρα! Ἄν ἔθ-λουν νὰ ῥθουν νὰ μὲ βροῦνε, ἂς ἔθ-θουν! Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ ἔδω, κοντὶ στὴν πόρτα, ἀπὸ τὸν φόβο, ὅμως μὲ τὴν ἐξῆς σημείωση: «Α φ ἡ σ τ ε μ α ς ἡ - σ υ χ ο υ ς».

Ντροπιασμένος λίγο γιὰ τὸν ἀνα-τανίζοντο τρόπο του, ὁ Πατρίκιος ἐ-τραύλισε:

— Μὰ εἶνε γιὰ νὰ κοιμηθῇ κανεῖς ὑστερ' ὑπὸ ἕνα τέτοιο ἐκείσοδο!

Μὰ ὁ ἄλλος εἶχε κι' ὅλας πᾶρτὴν σεντόνια τοῦ Πατρίκιου καὶ τὰ ἔβαλε ἐπάνω στὸ πρόχειρο κρεβάτι καὶ στὴν κάμαρα τῆς ὑπηρεσίας, ξαναγυρῶν-τας ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς μὲ τὴν δικήν του κουβέρτα.

Ὁ Πατρίκιος τὸν ἀφῆσε νὰ κινῇ ὅτι ἤθελε, εὐχαριστημένος κατὰ βάθος πού θάβρενε ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ πού βρισκόταν τόσο κοντὰ στὸν ἄν-τρα. Πρὶν χωριστοῦν, ἦσαν ἀνὰ ἕνα ποτήρι ὑστερα κοληνεχτιστῆσαν.

Μὰ ὁ Πατρίκιος δὲν ἐπῆλθε. Μὰ ὁ Μπλοντέλ τὸν ἐσπερῆ.

Ὁ Πατρίκιος ἤθελε νὰ δικαιολογηθῇ. Μὰ ὁ Μπλοντέλ τὸν ἐσπερῆ.

— Ὁρίστε ὅτι ἐμμερὴν νεότης! Ἐνας ἄντρας εἰκοσιπέντε χρό-νῶν τρέμει σὰν κοριτσάκι!

Μὲ τὸ κεφάλι στὸ προσκεφάλο, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἐστειλ-στὸν ἄερα τούτρεψ κεινῶν.

Ὁ Πατρίκιος μπορούσε νὰ τὸν βλέπῃ πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸ πορ-θυράκι ἀπ' ὅπου περνοῦσαν τὰ πιάτα, γιὰ εἶχε πλαγίως ἔτσι ὅστε τὸ κεφάλι του νὰ βρίσκεται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Μπλοντέλ.

Ἐξάφνα, αὐτὸ πού εἶδε ὁ Πατρίκιος ἀπὸ κεῖνο τὸ μικρὸ πα-ραθυράκι τὸν ἐγείμας ἀπὸ τέτοια φρίκη πού οἱ τρεῖς τῆς κεφα-λῆς του σηκώθηκαν ὀρθιοί!...

Εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ Μπλοντέλ. Ἀλλὰ τί πρόσωπο ἦταν ἐκεῖ-νο!...

Ὁ τρόμος ποτὶ δὲν χαράχθηκε μὲ γραμμὲς πῶς χτυπητὸς αἰ ἀνθρώπινι ὄψη! Μὲ τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τὴν κόγχη, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἀνίκαν ὅμως νὰ βγάλῃ καὶ μὴ φωνή, μὲ τὸ πρόσωπο τρομαχτικὰ συσπαμένο, ὁ Μπλοντέλ κοίταξε τὸ ταβάνι ἀκίνητος.

Ὁ Πατρίκιος δὲν εἶχε τὴ δύναμιν, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κιν-τῇ αὐτὸ πού προξενούσε τέτοιο τρόμο στὸ φίλο του. Ἐκαμὲ μὴ κίνησιν γιὰ νὰ σηκωθῇ. Ναί... εἶχε αὐτὴ τὴ δύναμιν κι' αὐτὸ πὺ θάρρος, γιὰ φοβόταν πῶς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ παραθυροῦ θὰ κατέβαινε βέβαια κατὰ τὴν τρομαχτικὴν... Μὰ δὲν ἦταν κι' αὐτὸ πῶς μὴ συντομὴ ἀναλαμνῇ τοῦ θάρρους του, πού ἐβόρσε σὴν στιγμὴ ἀπὸ τὴν παρεμβασὴ ἑνὸς καινούργιου μυστηριώδους γεγονότος...

Ἐνας ἀλλόκοτος θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο. Ἐ-θελαγ λοιπὸν νὰ τὸν κάμουν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν τρόμο του...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Πέσμου, Παυλίνα, μπορείς νὰ συγκεντρώσεις τίς ἀναμνήσεις σου καὶ νὰ καθορίσῃς ποῖα θέση ἔχω ἐγὼ στὴν καρδιά σου; ἡ καλ-λίτερα, ἔχω καμιά θέση μέσα σ' αὐτὴ ἡ μήπως εἶμαι ἀπλῶς γιὰ σένα ὁ ξένος πού εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ καὶ ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἀρκεσθῇ μονάχα σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία; Στὴν πρώτη πε-ρίπτωσιν καὶ μείνω κοντὰ σου σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἀγαπώντας σε ὅσο κανεὶς δὲν σ' ἀγάπησε ὡς τώρα. Ἄν ὅμως συμβαίνει τὸ δεύ-τερο, ὁ ξένος θὰ φύγῃ πάλι γιὰ πάντα καὶ οὔτε θὰ τὸν ξαναδῇς ποτέ... Ὡστόσο όταν τὸν χρειασθεῖς, ἂν σοῦ συμβῇ ποτὶ τίποτε, θὰ βῇς σ' αὐτὸν τὸν πῶς πρόθυμο καὶ τὸν πῶς ἀφυσίω-μένο φίλο...

Καθὼς τῆς εἶπα τὰ λόγια αὐτά, τὴν ἐπλησίασα μὲ στοργή κι' ἀκουμπώντας τὰ χέρια μου στὸν ὦμο τῆς, τὴν κοίταξα στὰ μάτια.

Γεμάτη ἐμπιστοσύνη πρὸς ἐμένα ἀκούμπησε τρυφερὰ τὸ κεφάλι τῆς ἀπάνω στὸν ὦμο μου καὶ ἄκουσα τὴν χεῖλ τῆς νὰ ψιθυρίζουν:

— Σ' ἀγαπῶ...

Ἐγείρα κι' ἐγὼ τὸ κεφάλι μου καὶ τῆς ἔδωσα

στὸ μέτωπο τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς ἀγάπης μας...

Ὑστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια βρισκόμουν μὲ τὴν Παυλίνα, τὴν γυναῖκα μου ἡ ὁποία μὲ λάτρευε πιά, στὸ Παρίσι.

Μόλις εἶχε τελεωθεῖ ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλε-μος τοῦ 1870, κι' ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν δύο λαῶν εἶχε συναφθῇ. Μὰ ἕνας ἄλλος πόλεμος ὁ ἐμφύλιος αἰματοκύλιζε τώρα τὴ Γαλλία. Ὡστόσο τὸ ἐπίσημο κράτος εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ διασκορπίσῃ τοὺς ἐ-παναστάτας καὶ νὰ διαλύσῃ τὴν Κομμούνα.

Τὸ ἀνάκτορο τοῦ Κεραμικοῦ ἐρειπωμένο κοι-τούσε θλιβερὰ τὴν πλατεῖα Ὀμονοίας, ἡ στήλῃ τῆς Βανδύμης εἶταν σωραμένη, κάτω ἡ μεγάλη πό-λις μαυρισμένη ἀπὸ τοὺς καπνὸς παρουσίαζε ἕνα πολὺ θλιβερὸ θέαμα.

Εἶχα πάει νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα ἀξιωματικὸ φίλο μου ὁ ὁποῖος διηθῆνε τὴ φρονιμὴ μὲς μεγάλης στρατιωτικῆς φυλακῆς. Στεκομένη στὴν αὐτὴ τῆς φυλακῆς καὶ συζητούσαμε δὲν εἶδαμ νὰ παρου-σιάζετο ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν τὸ ὁποῖο συ-νώδανε τρεῖς καταδίκους, μὲ τίς χειροπέδες στὰ χέρια.

— Τί εἶνε αὐτοί; ρώτησα τὸ φίλο μου.

— Εἶναι τρεῖς ὑποκινῆται τῶν ἐπαναστατῶν

τοὺς ὁποῖους πρόκειται νὰ τοὺς τουφεκίσουν!

Κοίταξα τοὺς καταδίκους καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ μπρο-στά μου.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μὲ κύταξε.

Εἶταν ὁ Μακάρι!

Ἀνασείρισσα καθὼς τὸν εἶδα, μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ κίνημά μου αὐτὸ δὲν προήγαγε ἀπὸ συναίσθημα συμπαθείας.

Μόλις μὲ εἶδε μ' ἀνεγνώρισε.

Μὴ ἐκφραση μίσους ἀδυσπόητου ζωγραφίστηκε ἀμέσως στὸ πρόσωπό του.

Στάθηκε καὶ ἄρχισε νὰ μὲ βρίζῃ χειρονομώντας.

Ἦνας στρατιωτικὸς διὰς τὸν ἐσπώφε μπουσά.

Μετά δέκα λεπτά μὴ ὁμορφονία πυροβολισμῶν μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἐπὶ τέλους εἶχε τιμωρηθῇ δικαίως ὁ δολοφόνος τοῦ δυστυχῆς Ἀντόνυ Μάρε.

Θυμήθηκα τότε τὴν ὑπόσχεσιν πού εἶχα

δώσει στὴ Σιβηρία, στὸ Τζένερι.

Μετά ἐξ ὅμως μῆνες ἔλαβα μιὰ ἐπιστολὴ

γεμάτη ἀπὸ πολυάριθμους ιερογλυφικὲς σφρα-γίδες.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ

Τζένερι, πρὸς τὸν ὁποῖο εἶχα γράφει ἀναγ-γέλοντας τὸν τουφεκισμό τοῦ Μακάρι, εἶχε

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η αγωνία ενός συζύγου

Ιανουαρίου 15

(Φύλλα απ' το ημερολόγιο του Έρνέστου Σαβάς)

Μεσάνυχτα

«...Τό ρολόγι το σπιτιού χτύπησε μεσάνυχτα...»

«Η Λιάνα άφησε το πιάνο και πήγε να κοιμηθώ. Πριν αποσυρθώ στην κἀμαρά της ήθελε να με καλονυχτίσει. Μουφίξε το χέρι μέσα στα δικά της και ακούμπησε αλαφρά το κεφάλι της στον ώμο μου.

—Καληνύχτα Έρνέστε!...

—Η φωνή της έστρεψε ελαφρώς.

Τά χέρια της ήταν παγωμένα.

Μου φάνηκε πως είχε κλάψει.

—Είσαι άρρωστη, αγάπη μου; τήν ρώτησα.

—Τινάχτηκε λίγο ταραγμένη και μου άπάντησε:

—«Όχι, φίλε μου. Είμαι λίγο κουρασμένη. Ήθελα να κοιμηθώ. Καληνύχτα σου Έρνέστε...»

—Καληνύχτα μικρούλα μου.

Τήν φίλησα στο μέτωπο και τήν άφησα να φύγει. Φθάνοντας στην πόρτα γύρισε και με κύτταξε μ'ένα βλέμμα λυπημένο και μελαγχολικό.

Είχα καθίσει σε μιά πολυθρόνα θλιμμένος, με τό βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα. Στάθηκε για μιά στιγμή διστακτικά, σαν να ήθελε να μου πη κάτι, μα μετάνοισε φαίνεται και βγήκε γρήγορα-γρήγορα έξω...»

Τήν άκουσα ν' άνοιξη την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της και να τήν ξανακλεινεί...

Σ' ένα τέταρτο άπόλυτη ήσυχία απλώθηκε γύρω.

Θάξε κοιμηθώ πια...

Και νά, είμαι μόνος, όλο-μόνος, όπως τόσες νύχτες πέρα μόνος, βυθισμένος στη λύπη και τήν άπελπισία μου...

Τό ξέρω καλά, τό καταλαβαίνω καλά, τό αισθάνομαι, ή Λιάνα δέν εινε πειά ή ίδια, έχει άλλάξει τελευταία πολύ...

Όταν μου μιλάει οίχνει τά μάτια της κάτω, σαν να ντρέπεται να μ' αντιμέσσει. Τό χέρι της τρέμει μέσα στο δικό μου. Ή φωνή της τρεμουλιάζει παράξενα όταν μου μιλάει και τήν κυττάζω κατάματα...

Πολλές φορές τήν είδα να κάθεται λυπημένη, άφηρημένη, βυθισμένη σε σκέψεις...

Τί της συμβαίνει;

Ξέρω πώς δέν έκαψε να μ' αγαπά. Τό νοιώθω καλά πώς μ' αγαπάει όπως πάντα. Τώρα τελευταία μάλιστα μου δείχνει περισσότερη αγάπη, φαίνεται σαν να με λυπάται, σαν να με συμπονάει κι' αυτό άκριβώς με κάνει να τρέμω για τήν εύτυχία μου, και για τήν εύτυχία τη δική της...

«Αν ήξερα τί της συμβαίνει, τί τραγωδία παίζεται στη καρδιά της...

Πολλές φορές θέλει να μου πη κάτι, κοιτοστέκει, με κυττάζει καλά - καλά, μα τό μετανοιώνει άμέσως, στενάζει στενοχωρημένη, τρέχει να κλειστή στη κἀμαρά της...

Θες μου! Ποιά συμφορά με περιμένει τάχα; Λιάνα! Αγάπη μου!... Γυναίκουλα μου!... Λιάνα!... Αν ήξερες πόσο ύποφέρω!...

Γράφω τις γραμμές αυτές εις τό ημερολόγιο μου και τά μάτια μου βουρκώνουν. Ήθελα να κλάψω, να κλάψω ως πού να φύγω άπό τήν καρδιά μου όλη ή βαρεία λύπη που τήν πιέζει, όλη ή πίκρα που μου τήν φαρμακώνει...

Παρακαλώ τον Θεό κάθε στιγμή, κάθε λε-

πνεύσω. Τό κεφάλι μου κούβει, τά μηνίγγια μου χτυπούν δυνατά. Ό παγωμένος άέρας της Γενναϊάτικης νύχτας έλλειζε να με όφελήσει...

Γλυκειά μου, πολυαγαπημένη μου Λιάνα, καληνύχτα σου!... Ό Θεός μαζί σου!.....»

Ιανουαρίου 15

(Από τό ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάς)

Λίγο ύστερ' απ' τά μεσάνυχτα

«...Θεέ μου, λυπήσου με!...

Ή ίδια αγωνία, ό ίδιος τρόμος, με βασινίζει κι' άπόψε.

Τί θ' άπογίνει!...

«Έχασα τον ύπνο μου... Έχασα τη γαλήνη της νυχτός μου... Κινδυνεύω να χάσω κι' αυτή τήν έμπιστοσύνη του Έρνέστου...»

Θά προτιμούσα να πέθαινα!

Πώς θά τελειώσουν όλα αυτό; «Αν μπορούσα να ξεριζώσω τήν καρδιά μου, για να μήν αισθάνομαι πειά, θά τό έκανα εύχαριστως...»

Φτωχέ μου Έρνέστε!... «Αν ήξερες πόσο ύποφέρω...» Αν ήξερες πόσο έχω κλάψει για σένα... «Αν ήξερες πόσο βασανίζομαι...» Έχασα τήν ήσυχία μου, έχασα τήν χαρά μου, τον ύπνο μου...

Προσπαθώ να ξεχάσω, μα εινε άνώτερο των δυνάμεών μου αυτό. Είμαι μιά δυστυχισμένη! Παύει της καμιά γυναίκα δέν ύπέφερε όσο έχω ύποφέρω...

Ζούσα ήσυχη, εύτυχισμένη, χαρούμενη. Ό άντρας μου μ' αγαπούσε και μ' αγαπά θερμά. Κι' έκαψα όλα άλλαξαν, όλα μετεβλήθησαν γύρω μου...

Καταλαβαίνω πώς δέν είμαι ή ίδια...

Αισθάνομαι τον ήλιγο και τη θανάσιμη αγωνία του ζώου, που τό σηκώνει έξαφνα ό άέρας στά μεσογύρανα γαντζωμένο στα συνβλερά του νύχια!

Εινε στιγμές που μεθώ άπό άπερίγραπτη εύτυχία και στιγμές που παγώνω άπό άνεπνοητη φρίκη...

Προσπαθώ να μή σκέπτομαι τίποτε, μα τό κάκου. Ή ιδέες με κυνηγούν μόνες των, με τσιλίζουν, με τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πώς ό Έρνέστος ύποψιάζεται κάτι. Τί όμως;

Τον έχω δει χίλιες φορές να με κυττάει παράξενα και λυπημένα.

Εινε στιγμές που μεθώ άπό άπερίγραπτη εύτυχία και στιγμές που παγώνω άπό άνεπνοητη φρίκη...

Προσπαθώ να μή σκέπτομαι τίποτε, μα τό κάκου. Ή ιδέες με κυνηγούν μόνες των, με τσιλίζουν, με τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πώς ό Έρνέστος ύποψιάζεται κάτι. Τί όμως;

Τον έχω δει χίλιες φορές να με κυττάει παράξενα και λυπημένα.

Εινε στιγμές που μεθώ άπό άπερίγραπτη εύτυχία και στιγμές που παγώνω άπό άνεπνοητη φρίκη...

Προσπαθώ να μή σκέπτομαι τίποτε, μα τό κάκου. Ή ιδέες με κυνηγούν μόνες των, με τσιλίζουν, με τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πώς ό Έρνέστος ύποψιάζεται κάτι. Τί όμως;

Τον έχω δει χίλιες φορές να με κυττάει παράξενα και λυπημένα.

Εινε στιγμές που μεθώ άπό άπερίγραπτη εύτυχία και στιγμές που παγώνω άπό άνεπνοητη φρίκη...

Προσπαθώ να μή σκέπτομαι τίποτε, μα τό κάκου. Ή ιδέες με κυνηγούν μόνες των, με τσιλίζουν, με τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πώς ό Έρνέστος ύποψιάζεται κάτι. Τί όμως;

Τον έχω δει χίλιες φορές να με κυττάει παράξενα και λυπημένα.

Εινε στιγμές που μεθώ άπό άπερίγραπτη εύτυχία και στιγμές που παγώνω άπό άνεπνοητη φρίκη...

Προσπαθώ να μή σκέπτομαι τίποτε, μα τό κάκου. Ή ιδέες με κυνηγούν μόνες των, με τσιλίζουν, με τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πώς ό Έρνέστος ύποψιάζεται κάτι. Τί όμως;

Τον έχω δει χίλιες φορές να με κυττάει παράξενα και λυπημένα.

Εινε στιγμές που μεθώ άπό άπερίγραπτη εύτυχία και στιγμές που παγώνω άπό άνεπνοητη φρίκη...

Προσπαθώ να μή σκέπτομαι τίποτε, μα τό κάκου. Ή ιδέες με κυνηγούν μόνες των, με τσιλίζουν, με τρελλαίνουν.

Ξέρω καλά πώς ό Έρνέστος ύποψιάζεται κάτι. Τί όμως;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΘΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Πώς ό Μολιέρος άντικατεστάθη... άπό έναν γάϊδαρο! Μιά έξυπνη εκδίκησης του Μολιέρου. Ό καθηγητής των λατινικών που άντί να πείσει τον Μολιέρο νάλλάξη επάγγελμα... έγινε κι' ό ίδιος ήθεποιός!... κλπ. κλπ.

Στό θέατρο του Μολιέρου παιζόταν κάποτε τό δράμα «Δόν Κιχώτος». Ό διάσημος κομικός υπεδέτο τον ρόλο του Σάντσου, στον όποιον ήταν άφθαστος. Τό κακό όμως εινε ότι σύμφωνα με τις οδηγίες του συγγραφέως του έργου ό Σάντσος έπρεπε να εμφανισθώ στη σκηνή καθάλα πάνω σ' ένα γαϊδουράκι. Ό Μολιέρος λοιπόν, για να εινε έτοιμος καθάλλικευστό τό γαϊδουράκι που και περιμένα στα παρασκήνια του θεάτρου. Τό γαϊδουράκι όμως τόσο πολύ ένθουσιάσθηκε φαίνεται άπό τά ρώτα της σκηνής, ώστε... άρχισε να δειχνει σημεία άνυπομονής. Έννοούσε να βγώ καλά και σώνιστ'ή σκηνή, πολύ πριν απ' τήν ώρα του, κι' ό φτωχός Μολιέρος τό συγκρατούσε με κόπο.

Τέλος, έφθασε ή στιγμή που ό «Σάντσος» θά έκαμε τήν εμφάνισή του.

— Σάντσος Πάντσος, έλα έδώ! φώναξε ό ήθοποιός που υπεδέτο τον δόν Κιχώτο.

Συγκίνησε στο άκροατήριον. Οί θεαταί έτοιμασθ'ήκαν να χειροκροτήσουν τήν εμφάνιση του διασημου κομικού. Έξαφνα όμως—ό της καταπληξής—άντι του Σάντσου (Μολιέρου) εισώρησε στη σκηνή ένα... γαϊδουράκι, που άρχισε να όγκανίζει θριαμβευτικά!

Τό κοινόν έμεινε έμβρόντητο. Τί είχε λοιπόν συμβεί; Άπλούστατα; Μόλις ό Μολιέρος είδε πως ελκεν έρθει ή στιγμή που έπρεπε να βγώ στη σκηνή άφισε έλεύθερο τό γαϊδουράκι του, τό όποιον συγκρατούσε ως εκείνη τή στιγμή με μεγάλη δυσκολία. Με τόσην δέ όρμη τινάχθηκε αυτό για να μη στη σκηνή, ώστε ό φτωχός κομικός έχασε τήν ισορροπία του και για να μήν πέση κρατήθηκε απ' τις κουνιές όπου κ' έμεινε κρεμασμένος! Κι' έτσι αυτό τό βράδυ τον άνεπλήρωσε στο ρόλο του Σάντσου ό γαϊδαρός του!

Έννοείται πως όταν τό άκροατήριον συνήλθεν απ' τήν πρώτη τήν έκπληξη, έσκασε στα γέλια. Καί, καθώς άναφέρον οι χρονογράφοι τής εποχής, έσπευσε να χειροκροτήσ'ή μ' όλην του τήν καρδιά τόν... ύπερβολικά εύσυνειδητό αυτόν... ήθοποιό με τά τέσσερα πόδια, ό όποιος για να τούς εύχαριστήσει, άρχισε να όγκανίζει θριαμβωδέστατα, κουτώντας χαρούμενα τήν σκηνή του!

Ό «Ταροτούφφος», τό άριστούργημα αυτό του Μολιέρου όπου σατιρίζεται κομωτικάτα ή άνθρώπινη ύποκρισία πρωτοπαύθηκε στο Παρίσι τήν 5 Αύγουστου 1667. Τό έργο είχε τεραστιά επιτυχία και ό συγγραφέας του άπεθεώθη. Τήν επομένη επρόκειτο να επαναληφθώ. Λίγη ώρα όμως πριν να άνοιξη ή αύλα, τό κοινόν του θεάτρου είχε γεμίσει άσφυκτικά τήν αίθουσα και χειροκρατούσε μ' άνυπομονή για νάόχη ή παράσταση, έφθασε στο θέατρο μιά

«διαταγή» του κ. ντε Λαμουαγιόν Προέδρου του Δικαστηρίου των Παρισίων δια τής όποιας... άπηγορεύετο να παιχθώ τό έργο, ως «θίγον άρισμένα ύψηλά πρόσωπα».

Ό Μολιέρος δέν ήξερε τί να κάνει. Τό κοινόν, μη γνωρίζοντας τί συνέβαινε, άπειλούσε να τό σπάζη όλα μες στην αίθουσα. Καί τότε ό δαίμονιος σατυρικός συγγραφέας, για να έξυμηνίσ'ή άπό ενός τούς θεατές και άπ' έτέρου, για να εκδικηθώ τον άνυπόκριτα κ. ντε Λαμουαγιόν έκαμε τό έξής: Βγήκε μόνος του στο προσκήνιο, κι' άποφ' έπέβλε σιωπή στους άνυπομονώντας θεατές έκαμε τήν έξής άκίμητη δήλωση:

— Κόριοι! Σήμερα επρόκειτο να παίξω τον «Ταροτούφφο»...

Τήν τελευταία όμως στιγμή, δυστυχώς, ό πρόεδρος του Δικαστηρίου κ. ντε Λαμουαγιόν μ'άς άπήγορεύσε να... τόν παρυσισιό από σκηνής!

Τό άκροατήριον, που έννοιασε τή διαφορευμένη σημασία των λόγων του Μολιέρου, έσκασε στα γέλια και ήρεσθη στο να έξασπ'ή σε άπ'όκριαστές κατό του κ. ντε Λαμουαγιόν.

* *

Έκει που λένε «σ' αγαπώ!» είν' ή μεριά άγία, έρημοκαλή της καρδιάς που άκούσθη λειτουργία.

Α. Παράχως

Εβδαιμών δαίς κοιμηθεί, κοίματά αινιών,

και ζει με μόνον όνειρα...

Α. Βλάχος

* *

Έκει που λένε «σ' αγαπώ!» είν' ή μεριά άγία, έρημοκαλή της καρδιάς που άκούσθη λειτουργία.

Α. Παράχως

Εβδαιμών δαίς κοιμηθεί, κοίματά αινιών,

και ζει με μόνον όνειρα...

Α. Βλάχος

* *

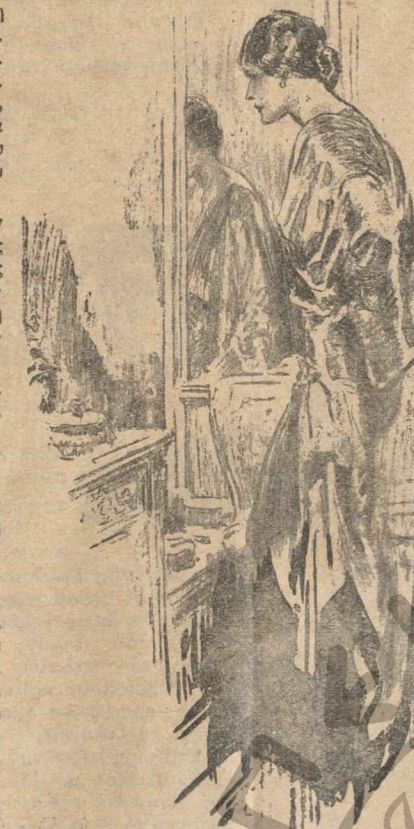
Έκει που λένε «σ' αγαπώ!» είν' ή μεριά άγία, έρημοκαλή της καρδιάς που άκούσθη λειτουργία.

Α. Παράχως

Εβδαιμών δαίς κοιμηθεί, κοίματά αινιών,

και ζει με μόνον όνειρα...

Α. Βλάχος

Πολλές φορές είδα να κάθεται λυπημένη, άφηρημένη, βυθισμένη σε σκέψεις...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ

Νικοτσάρα, που άλλοτε γινόταν ναύαρχος ελληνικού στόλου, έπαινε την Τένεδο και απέκλειε τον Τούρκο στα Δαρδανέλια και άλλοτε τους τρομοκρατούσε στη στεριά.

Είχε γνωστό επίσης το επικό πέρασμά του, διά μέσου της Ανατολικής Μακεδονίας, όταν έμαθεν ότι στη Σερβία επαναστάτησε κατά των Τούρκων ο Καραγιώργης, ο πάππος του σημερινού βασιλέως των Σερβο-κροατο-σλοβένων, Αλεξάνδρου Καραγιώργεβιτς, και έπληγε, με 800 παλληκάρια του, γιά να τον βοηθήσει.

Ο Νικοτσάρας, τότε, πολεμώντας με όλα τα Τουρκικά τά βλαεία, κατόρθωσε να φθάσει ως το Μελένικο και ως το Νευροκόπι. Εκεί όμως έπροδόθηκε από τους Βουλγάρους, οι οποίοι έπληραν τα όπλα, μαζί με τους Τούρκους εναντίον του, και αφού σκότωσε πολλές φορές τον Τουρκικό στρατό, κατέβηκε στη Ζίχνα. Εκεί τον έκλεισαν 5000 Τούρκοι από τη Δράμα και άλλες 3000 από τον Ίσμαήλ Μπέη, από τις Σέρρες.

Θραύσι όμως έκαμε σ' αυτούς ο Νικοτσάρας και τους σκόρπισε σάν ξηρόφυλλα.

Ένα παλιό Μακεδονικό τραγούδι, αποθανάτισε το κατόρθωμά του αυτό :

- Τι έχουν της Ζίχνας τα βουνά και στέκουν μαρμαίνα, μίνα χαλάει τα βαρέι, μίνα βαρύνει χειμώνας;
- Ουδὲ χαλάει τα βαρέι, ουδὲ βαρύνει χειμώνας; ο Νικοτσάρας πολεμάει με τρία βλαεία με Σέρρες και με Νευροκόπι με δώδεκα ταμπουρία.

Από κει, έπειτα από πολλές μάχες ο Νικοτσάρας έσωσε τα πολεμοφόδια κ' έδωσε διαταγή στα παλληκάρια του, να μη τουφεκάν παρά μόνον τους αξιωματικούς τούρκους. Ύστερα ο άνικητος αυτός ήρωας τράβηξε κατά το Πράβι.

Έκει εύρηκε τη γέφυρα του ποταμού Άγγιστα κλεισμένη και ξωμένη με σιδερένιες αλυσίδες, ενώ ένα μέγα πλήθος από τούρκους, την έφύλαγε.

Ο Νικοτσάρας δεν τὰ έχασε.

Ρίχνεται πάνω, σπάει τις αλυσίδες, αναποδογυρίζει τις σιδερένιες πόρτες και παίρνει τους τούρκους στο κνήγυ. Αφού άφάνισε πολλούς, τράβηξε κατά το Πράβι.

Και το κατόρθωμα αυτό το αποθανάτισε ή Μακεδονική Μούσα.

— Τι είν' ή βροχή π' ακούγεται και ο

μίνα βουβάλια σφάζονται, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

μυλωνών, μίνα θερμά

των παλληκαριών. Το άδερφού του μάλιστα και των άλλων όπλαρχηγών, οι Τούρκοι τὰ είχαν σουβλίσει, και τὰ είχαν στή-σει όρθά άπάνω στα προχώματα.

Αί πρόφρες αυτές έχθοπραξίες, έμπόδισαν την επανάστασι της Χαλκιδικής και έφεραν κάποια σύγχισι, στάς κινήσεις του Νικοτσάρα.

Οί Τούρκοι είχαν στήσει ενέδρα και σ' αυτόν και κατόρθωσαν να τον πληγώσουν. Σάν πληγωμένο λιοντάρι άποσύρθηκε τότε στη Σκιάθω, όπου και άπέθανε.

Ένα Σκιαθιτικό τραγούδι αναφέρει τὰ του θανάτου του και της ταφής του :

Στη Σκιάθω, στη Σκόπελο, κανείς δεν κλαίνει, γιατ' είν' ημερίο του Σαβή, βίλλα του Νικοτσάρα. Έκείνον που φοβόριζε και όλοι τον έτρεμα, πήγανε και τον θάψανε, στού λεγωνιού τό ρέμα.

Τόν Βλαχάβα, τον ξεγέλασε ο Άλχη Πασσάς, ύποσχεθείς σ' αυτόν άμνηστία και έτσι άφησε την νήσον Σκίθω, που είχε καταφύ-γιο και έπληγε στη πατρίδα του Κρανιά, κοντά στον Όλυμπο.

Έκει τον πιάσανε με «μπαμπασά» Τουρκαλβανοί στρατιώτες του Άλχη-Πασσά, τον πήγανε στα Γιάννενα, όπου άφου τον βασάνισαν ο Άλχη - Πασσάς φοιχτά, τον θανάτωσε κατόπι.

Και τόν Βλαχάβα τόν έδωρήσανε ή δημοτική Μούσα. Ο δέ Βαλαωρίτης, του έκαμε τό γνωστό τραγούδι, που αρχίζει από την μεγαλειώδη γέννησι του ήρωος :

- Βλαχάβα μ' ποιος σ' έγέννησε, ποιά μίνα, ποιος πατέρας;
- Ο Όλυμπος άγάπης, την όμορφη την Όσσα.
- Την Όσσα την περήφανη, την κομοξέκουσμήνη...

Ο Νικοτσάρας έτάφη στη Σκιάθω, στη πατρί-δα του Παπαδιαμάντη και μάλιστα στού «Λεγω-νιού τό ρέμα».

Έπειτα ήρθε ή Επανάστασις του 1821, έπειτα ή άπελευθέρωσις και έτσι δεν λησμονήθηκε μὲν ο Νικοτσάρας, λησμονήθηκε όμως ο τάφος του.

Πέρασαν πενήντα — εξήντα χρόνια, πέρασε κείνη ή γενεά και ή νέεσ όπου ήλθαν έχασαν από ο Νικοτσάρας άναπαύτανε στη Σκιάθω.

Όλους όμως τους έάφνιζε ένας σωρός από λευκά, κίττασπρες στογγυλές πέτρες της θαλάσσης, που ήσαν σωριασμένες στη κορυφή ενός λόφου, κα-ταφύτου από άγριους θάμνους και κλαριά.

Κανείς δεν ήξερε να ξεγηγήσει, τί ήθελε εκεί ά-πάνω, ύψηλά στην ερημιά εκείνος ο σωρός των

λιθαριών της θαλάσσης και ποιος και γιατί τους εκουβάλησεν εκεί.

Ούτε οι γεροντότεροι άνόμα!

Θά εινε όμως τώρα 30 — 40 χρόνια όταν μερικοί άεργοι της νήσου, που άλλην δουλειά δεν είχαν, παρά να σκάβουν στα θεμέλια των παλαιών φρουριών, ή σε θέσεις κρυφές και μυστικές γιά να βρίσκουν κρυμμένους και καταχωμένους θησαυρούς, πού πήγανε κρυφά, να σκάψουν γιά να ιδούν τί κρύβεται, κάτω από εκείνα τὰ λιθάρια.

Στά νησιά εκείνα, υπάρχουν φήμες μεταξυ των κατοίκων, ότι οι άρματολοι και ιδίως ο Νικοτσάρας, ο Σαβδής και ο Βλαχάβας, που είχαν τὰ καταφύγια τους εκεί, όλους τους θησαυρούς που άρ-παζαν από τους Μπέηδες και τους Πασσάδες της Μακεδονίας, πού έκρυβαν στα νησιά, καταχώνοντες αυτούς κάτω από μεγάλους βρά-χους, σε ρίζες δέντρων γηραιών, σε κορυφές των λόφων ή σε σπη-λαια βαθιά.

Έτσι και ο σωρός εκείνος των πετρών, τους κίνησε τις ύποψίες και ένα πρωί, ξημερώθηκαν εκεί και άρχισαν να σκάβουν.

Πρώτα βρήκανε μιά μεγάλη πλάκα όρθογώνιο και όταν την σήκωσαν, αντί να βρουν, από κάτω, θησαυρό, βρήκαν τὰ κόκκαλα ενός σκελετού ανθρώπου.

Ο σκελετός διατηρούταν καλά.

Ήταν σκελετός ενός ψηλού ανθρώπου, ενός γίγοντος. Το κρα-νίο του είχε μέτρο ευρύ, που έδειχνε πως ο άνθρωπος πού ήσαν θαμμένος εκεί κάτω, δεν ήτανε τυχαίος άνθρωπος, ούτε κοινός!

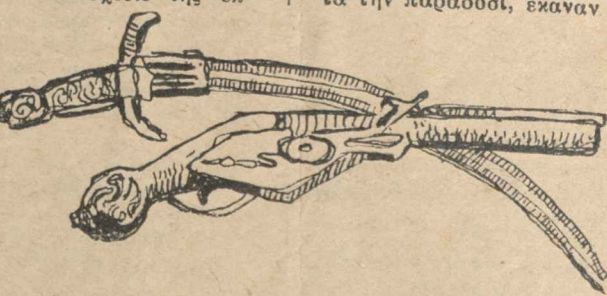
Τὰ κόκκαλά του ήσαν λευκά, όταν το χάνι, πράγμα πού, κα-τά την παράδοσι, έκαναν τους νησιώτες γά ποινε.

— Οι ο άνθρωπος πού εκείνο εκεί είχε αγαθή ψυχή, γιά αυτό ήσαν κάτω σπρά τὰ κόκκαλά του!

Οί τυμβωρύχοι, θυμώσαντες γιατί δεν βρήκαν θησαυρό, κλήθηκαν πάλιν την πλάκα, άπάνω στα όσα τὰ είχαν.

Έπειτα από καιρό διηγήθηκαν πού πράγμα στούς νησιώτες. Όλοι σκεπθό-τανε ποιος να ήτανε θαμμένος εκεί, σ' αυτό τό μέρος.

Τότε μερικοί γέροντες θυμηθήκανε

Τήν Άλλη χρονιά, στα 1808, πάλιν οι όπλαρχηγοί άνέθεσαν την άρχιστρατηγία στον Νικοτσάρα και τόν Βλαχάβα.

Οί δύο καπεταναίοι έκαμαν τότε ένα στόλο από 70 πλοία και 1500 παλληκάρια και άρχισαν τόν άγώνα κατά της Τουρκίας.

Μετά τόσας ναυμαχίας, άτεφάνισαν να διαιρέσουν τη δύναμή τους, και να βρουν στη στεριά να κηρύξουν επανάστασι κατά της Τουρκίας. Ο ήμερα επαναστάσεως όρίσανε τη 29 Μαΐου, επέτειο της πτώσεως της Κωνσταντινουπόλεως. Άλλά τό σχέδιο της έπ-σρατείας των προδόθηκε από κάποιον προδότη Διηλιγάννη. Έτσι ο Βλαχάβας άναγκάστηκε να έπισκεύσει την επανάστα-σι και να την άρχισι τη 5 Μαΐου.

Οί Τούρκοι όμως είχαν λάβει τὰ μέ-τρα τους.

Ο άδερφός του Βλαχάβα, είχε πολε-μήσει, κοντά στον Όλυμπο, με δεκαπλά-σιους Τούρκους, επίσης και αυτός και όλα του τὰ παλληκάρια. Όταν έφθασε εκεί με πεντακόσια παλληκάρια, ο άδερφός του Θόμιος, βρήκε μόνο τὰ πτώματα

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κακή ήμέρες

Ο Ν. Βρυώνης, ήτιν νυνευδιότις κίλως στη Σύρο, διδάσκει εκεί από τό 1825.

Σε μιά εικόνα του, είχε γράψει ο ύιος, ιδιοχείρως, από κάτω :

Ο Νικόλαος Βρυώνης, εκ της νήσου Κεφαλληνών, ναυτική διδάσκει πρώτος, εις τους παίδας των Ελλήνων.

Σ' ένα χειρόγραφο βιβλίο πού άρχικε, αναφέρει και ποιες εινε ή κακή και ή άποφύδες ήμέρες του έτους, τις όποιες, καθώς λέγει ο ίδιος «πρέπει να φυλάττει» έκαστος ναύτης ή και κάθε άλλος και δηλώνει ή ήμέρες αυτές ότι :

1) Ο τοιος άσθενήτει, δεν σηκώνεται. 2) Ο τοιος κλαίει γάμον, δεν τον χιρεύει. 3) Ο τοιος κίσει τέκνα, δεν του ζούνε. 4) Ο τοιος ύπάγει εις τον πόλεμιν, δεν γυρίζει πίσω. 5) Ο τοιος ύπάγει εις πράγματα των χάνεται όλότελα!

Και ούτ' ούτο, πρέπει να τας φυλάττει έκαστος άνθρωπος, διά να μην παθώνη ποτέ κακόν.

Ο «πίνας των κακών ήμερών» εινε ο έξης :

Ιανουαρίου 2 και 4. Φεβρουαρίου 11 και 25. Μαρτίου 4 και 20. Απριλίου 3 και 20. Μαΐου 6 και 16. Ιουνίου 3 και 21. Ιουλίου 6 και 22. Αυγούστου 4 και 14. Σεπτεμβρίου 3 και 24. Οκτωβρίου 3 και 21. Νομβρίου 5 και 11. Δεκεμβρίου 6 και 14.

Σύγχρονοι εξουσιών

Όταν ο Όθωνας, περιεζεύαν την Έλλάδα, έφτασε εις τό πο-τάμι της Αιτωλοακαρνανίας Εύηνο (φειδαρι), όπου καθώς λέγει ή μυθολογία ο Ηρακλής έόχευσε τον κένταυρο Νέσσον, ρώτησε τον παρακολουθούντα αξιωματικόν της χωροφυλακής.

— Εδώ νομίζω πως ο Ηρακλής έόκτωσε τον Νέσσο;

— Δεν έβρω, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο αξιωματικός. Δεν ή-μουνά εγώ τότε άποσπασματάρχης στα μέρη αυτά!...

Τὰ άστεία του Μισούλη

Μιά φορά ο ναύαρχος των ήνωμένων στόλων των Δυνάμεων, γιά να ιδή άν φοβάται ο δικός μας ναύαρχος Μισούλης, τον προ-σεκάλεσε σε γεύμα εις την ναυαρχίδα. Όταν ο Μισούλης άνέβαινε τη σκάλα, ο έξνος ναύαρχος έδωκε διαταγή, να πυροβολήσουν όλα τὰ κανόνια του πλοίου ταυτόχρονα.

Το πλοίο σείσθηκε, αλλά ο Μισούλης ούτε έταράχθη.

Τήν Άλλη ήμέραν ο Έλλην ναύαρχος, τους άνταπέδωσε τὰ ίδια.

Τους κάλεσε όλους τους αξιωματικούς, σε γεύμα, στη γαλέρα του. Είς τό μέσον του πλοίου είχαν στήσει τό τραπέζι και άπάνω από τό τραπέζι είχαν τοποθετήσει ένα μεγάλο κιβώτιο, με μπα-ρουτι, άνοιχτό.

Και μέσα στο μπαρουτι είχαν στήσει μιά λαμπάδα άναμμένη.

Κάθε ένας καταλαβαίνει, τι συνέβη, σάν είδαν τό θέαμα αυτό οι Εθνοπαίοι αξιωματικοί.

Τσακίστηκαν να φύγουν και πέσαν στη θάλασσα γιά να σω-θούν...

Ο βιβλιοφάγος

του Νικοτσάρα τό τραγούδι :...

πήγανε και τον θάψανε στού λεγωνιού τό ρέμα.

Και άκριβώς από εκεί επάνω άρχισε τού λεγωνιού τό ρέμα.

Όλοι καταλήξαν στο συμπέρασμα, πως ο τάφος ένεινος ο κρυ-φός, με τὰ λευκά θαλασσινά κροκάλια και την πλάκα τη βαρεί, θά ήτανε του Νικοτσάρα.

Και πήγανε ένα πρωί, με λευκά σενδόνια, έπήσανε τὰ κόκ-καλα και τὰ πήγαν στο μονατήρι του Εδωγγελισμού, μακριά από εκεί ως μιά ώρα!...

Άγνωστο εινε, πλέον, τι άπόγειναν!...

Ο Ιστορικός

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Παιδί του πατέρα του :

Ένα παιδί πένε ως εξη χρόνων μπαίνει σ' ένα συμβολαιογραφείο και ζητάει έλεημοσύνη. Ο συμβολαιογράφος πού καθόταν στο τραπέζι του του έδωσε μιά δεκάρα και του είπε :

— Μου φαίνεται, μικρέ, πως άρχί-ζεις πολύ νέος να ζητιανεύεις.

Και ο μικρός άπάντησε :

— Ο πατέρας μου, κύριε, έννοει να έξασκηθώ στο... έπάγγελμά του από τώρα.

Ο κύριος Βίγερ μεγαλέμπορος ύφασμάτων άπέθανε άξαφνα στο μαγαζί του. Μιά κεραυνόβόλος άποπληξία τον τελείωσε σε δυό στιγμές. Οί υπάλληλοι έμειναν γιά λίγα δευτερόλεπτα έμβρόντητοι. Όταν συνήλθαν έσκέφθησαν την κυρία Βίγερ.

— Πρέπει να την ειδοποιήσουμε πριν να μεταφέρουμε τον νεκρό, ειπε ο μεγαλύτερος. Είπε ένα θλιβερό καθήκον πού όφείλουμε να τό κάμνουμε.

— Θα πάω να της τό πω έγώ, ειπε ο νεώτερος υπάλληλος, ο Ιακώβ.

— Όχι. Έσύ να πας. Δεν εινε άνάγκη να σου πούμε ότι πρέ-πει να τό ειπής με ερόπο. Είσαι έξυπνος και θά τό καταφέρεις. Κάμε της πρώτα μιά προεισαγωγή γιά να τό καταλάβη λίγο-λίγο. Μην της άναγγείλεις άμέσως τό θάνατο...

— Έννοια σας, έννοια σας.

Ο Ιακώβ έφυγε γιά ν' άναγγείλη τη θλιβερή ειδησι. Έχτύπησε στην πόρτα και του άνοιξε ή ίδια ή κυρία Βίγερ.

— Καλημέρα κυρία... χ ή ρ α Βίγερ, της ειπε μόλις την άν-τίκρουσε.

Η κ. Βίγερ τόν κύτταξε περίεργα. Μά ο Ιάκωβος δεν τὰ έ-χασε. Και συνέχισε :

— Χ ή ρ α, κυρία Βίγερ, καλημέρα σας!

Η κ. Βίγερ έκατάλαβε τι συμβαίνει κι' έλιποθύμησε.

Κι' ο Ιάκωβος έαναγόρευσε στο κατάντημα εύχαριστημένος πού είχε φέρει εις πέρας την δύσκολη άποστολή του. Δεν είχε άναφέ-ρει καν ήν λέξη «θ ή ν α τ ο ς».

Ο Σολομών πού δεν εινε πολύ πλούσιος είχε κρύψει μερικές χιλιάδες φράγκα πού είχε σε μιά άκρη του κήπου του. Αυστυχώς, ο γείτονας του ο Λεβυ τόν είδε πού τὰ έχανε εκεί κι' έπήγε τη νύχτα και του έκλεψε τὰ ρήματα.

Ο Σολομών ήτο βέβαιος πως του τὰ είχε κλέψει ο Λεβυ, άλλ' άν τόν κατήγγελλε δεν θά έκανε τίποτα. Δεν είχε καμιά άπόδειξη. Έπήγε λοιπόν και τόν εύρηκε και του ειπε.

— Έχω μεγάλη έμπιστοσύνη σε σενα, αγαπητέ μου γείτονα και θέλω να σου ζητήσω μιά συμβουλή. Έχω καμιά εκατοστή χιλιά-δες φράγκα και θέλω να τις κρύψω σε ασφαλές μέρος. Κάτι άλλα λίγα πού είχα μόλις δέκα χιλιάδες τα έβαλα σε μιά άκρη στον κήπο, άλλ' άμφιβάλω άν έκοιτα καλά.

— Έκαμες πολύ καλά, του ειπε ο Λεβυ. Έκεί να κρύψης και τις εκατό χιλιάδες.

— Καλά, θά πάω τη νύχτα.

— Σε συμβουλεύω μόνο να πής πολύ άργά γιά να μη σε ιδή κανείς.

Ο Λεβυ ήθελε να πής άν τώ μεταξυ αυτών να έαναβάλη στη θέσι τους τις δέκα χιλιάδες γιά να τις βρή ο Σολομών και να βάλη εκεί και τις εκατό. Ύστερα θά πήγαινε αυτός να τὰ πάρη όλα μαζί.

Ο Σολομών έπήγε στην ώρα πού έπρεπε, ύστερα από τόν Λεβυ, εύρηκε τις δέκα χιλιάδες, τις έπήρε κι' άφησε τόν Λεβυ να χάσει!...

— Πες μου λοιπόν έσύ πού είσαι φα-ναικός κομμουνιστής τι εινε άκριβώς ο κομμουνισμός.

— Τό λέει καθαρά ή λέξις. Να γίνων κοινά τὰ άγαθά. Διαμοιρασμός του πλού-του.

— Όστε άν έχης δύο σάντια, θά έπρο-πε να δώσεις στους άλλους τό ένα.

— Βέβαια.

— Αν είχες δύο αετοκίνητα θά έδινες τό ένα.

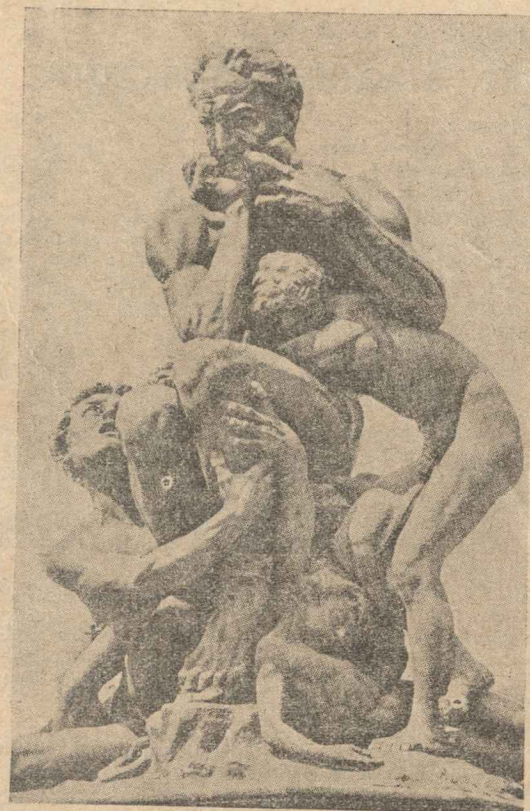
— Φυσικά.

— Αν έχης δύο εικοσιπεντάρινα, και σου ζητήσω τό ένα θά μου τό δώσεις;

— Α, όχι.

— Γιατί;

— Γιατί δύο εικοσιπεντάρινα... τὰ έχω!...

Ο ΟΥΓΚΟΛΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΙΟΝ «ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ». Πτυχιότο σύμπλεγμα του Καρπώ.

σχόλησις ήταν το ψάρεμα και το κυνήγι. Για να μην πενθούν, πάλαιον θανασίμως με τα θηρία διεκδικώντας τη «λεία» την όποιαν κατεβρόχιζαν ζωντανή. Την γνώρισαν επίσης την πείνα, οι πρώτοι πολιτισμένοι λαοί, οι Χαλδαίοι και οι Έλαμίται, οι οποίοι διέσχισαν χώρες και θάλασσες αναζητούντες γόνιμα έδαφη. Ωστόσο η αρχαία Έλλάς δεν γνώρισε ποτέ τί θα πείνα. Αυτό το άφηλε στο μικρό αριθμό των κατοίκων της, στη λιτότητα τους και στην εξωτερική διαμόρφωση του τόπου. Τα λιμάνια ήταν πολλά και ασφαλή και η έλαφής τριήρης πηγαίνοντο στην Έω- νία όπου τα πάντα ήταν πλούσια και άφθονα.

Το ίδιο όμως δεν συνέβαινε και στην κοσμοκράτειρα Ρώμη, την οποία, κατά περιόδους, έμάστιξε η πείνα. Ύστερ' από τους συνεχείς πολέμους και τους βαρείς φόρους, η μεσαία τάξις—των μικροκαλλιεργητών—καταστράφη. Απέραντες ιδιοκτησίες, βοσκή, δάση, χέρρες γαίες γέμισαν τη χερσόνησο και την άβυσσον. Οι μεγαλοκτηματίαι έπαψαν να σπέρνουν πιά στάρι. Λόγω έλλειψως χειρών, η πιο γόνιμη γαίς έφτασαν σε τέτοιο σημείο ά- θλιότητας και εγκαταλεί- ψως, ώστε και σήμερα ακό- μη δεν έχει επανορθωθεί όλο- τελα το κακό. Έτσι, όταν η τοικυμία έμπόδιζε τα πλοία που έφεραν στάρι στην Ι- ταλία από άλλες χώρες, να προσεγγίσουν τότε δόκλιση ή Ιταλία πεινούσε...

Μά η εποχή κατά την ό- ποία η πείνα άφάνισε κυ- ριολεκτικώ την Εύρώπη ήταν ό μεσαίων. Αναρίθμητες είνε η καταστροφές που έπέφε- ρε. Αν άνοίξει κανείς τα διά- ορα χρονιά, τα όποια συνέτασαν κατά τη μαύρη εκείνη εποχή, ό μοναχόι στά μοναστήρια, θά δώ χρόνια να καθορίζονται με τις κα- ταστροφές της πείνας, η ό- ποία είχε εγκατασταθεί πιά μόνιμως στην ανθρωπότητα. Ο 10ος και 11ος αιών της ανήκουν ολόκληροι. Οι λι- μοί που συνέβησαν κατά τό- ετος 1000 είχαν φοβήσει τόσο τους ανθρώπους, ώστε έπί- στευαν ότι η ώρα της Δευτέ-

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΠΕΙΝΑ, ΜΑΣΤΙΕ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Στους προϊστορικούς χρόνους. Η αρχαία Έλλάς που δεν γνώρισε ποτέ την πείνα. Η πείνα στην κοσμοκράτειρα Ρώμη. Οι τρομεροί λιμοί του μεσαίου αιώνα. Τί γράφουν οι χρονικογράφοι. Άνθρωποι τρώγοντες ανθρώπους! Η συνέπεια των πολέμων. Μία τρομερή περίοδος της Γαλλίας. Η Γαλλική Έπανάσταση. Ψωμί!... Ψωμί!... Οι μεγάλοι λιμοί της εποχής μας. Πόσοι πεθαίνουν στην Ιρλανδία από την πείνα! Η καταστροφές που επιφέρουν οι λιμοί στις Ιν- δίας. 18.000.000 θάνατοι!... Η σημερινή εξέλιξις της γεωργίας.

Από κτίσεως κόσμου, η ζωή του ανθρώπου δεν ήταν παρά μία σκληρή και αδιά- κοπη πάλη. Οι πόλεμοι, η ασ- ρώστες, η κα- ταιγίδες, η φω- τιά, το νερό, όλοι αυτοί οι έχθροι είχαν συνωμοτήσει εναντίον του. Μά άπ' όλες αυτές τις μάστιγες, η πιο καλή κ' η πιο συχνή ασφα- λώς, κ' η πιο τρο- μερή, ίσως γιατί σέρνει πίσω της ένα σωρό δυστυ- χίες, ήταν η πεί- να.

Την εγνωρίσαν οι πρώτοι άνθρω- ποι των οποίων η μοναδική άπα- νταστής ήταν η πείνα. Την γνώρισαν επίσης την πείνα, οι πρώτοι πολιτισμένοι λαοί, οι Χαλδαίοι και οι Έλαμίται, οι οποίοι διέσχισαν χώρες και θάλασσες αναζητούντες γόνιμα έδαφη. Ωστόσο η αρχαία Έλλάς δεν γνώρισε ποτέ τί θα πείνα. Αυτό το άφηλε στο μικρό αριθμό των κατοίκων της, στη λιτότητα τους και στην εξωτερική διαμόρφωση του τόπου. Τα λιμάνια ήταν πολλά και ασφαλή και η έλαφής τριήρης πηγαίνοντο στην Έω- νία όπου τα πάντα ήταν πλούσια και άφθονα.

Η ΠΕΙΝΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

Ελπίοντας καίσις την τρομακτικήν κατάστασιν, την όποιαν εύρίσκονται οι Ινδοί αυτοί Ιθαγενείς, αναρωτιέται πώς μπορούν και ζουν άκομη, πώς άντέχουν στους τρομακτικούς πόνους της πείνας. Ελπίοντας τους άκομη άμφιβάλλει άν πράγματι πράγματι περί άν- θρώπων εν τη ζωή η περι πτωμάτων.

ρας Παρουσίας είχε φτάσει.

Έκείνη την εποχή, γράφει ό μοναχός Ραούλ Γαλάμπερ, η πείνα άπλώθηκε στην οικουμένη. Η κακοκαιρία είχε καταστρέψει τα σπαρτά και έπί τρία χρόνια έμπόδισαν τη σπορά. Το έδαφος είχε γεμίσει από λειψήνες και κισσούς. Όταν εσώθηκαν τα ζωα και τα πουλιά, οι άνθρωποι άρχισαν να τρώνε τους όμοιους τους. Στην αγορά του Τουρνό πουλιόταν κρέας ανθρώπινο. Μία μητέρα σκότωσε τό νεογέννητο παιδί της και, άφου τό έφρασε, έφαγε. Ύπήρχε στό δάσος της Καστανέντ, στην περιφέρεια της Μασόν, μία καλύβα ξυλοκόπων. Μία γυναίκα κ' ένας άνδρας πηγαιναν στην πόλη, παρακάλεσαν τους ξυλοκόπους να τους άφή- σουν να διανυκτερεύσουν στην καλύβα τους. Πράγματι, οι ξυλο- κόποι τους δέχτηκαν και οι ξένοι ήταν έτοιμοι να κοιμηθούν όπου τους ήθελε η ιδέα να κοιτάξουν από μία χαρμάδα του δωματίου των στό διπλανό δωμάτιο. Τότε είδαν σωρειασμένα καταγής ένα σωρό πτώματα άποκεφαλισμένων ανθρώπων. Περίτρομοι, έσπευ- σαν να φύγουν από την άπαίσια καλύβα και μόλις έφτασαν στην πόλη διηγήθηκαν τό τί είδαν. Άμέσως ό δικαιοκτής έστειλε ένα έ- πόστασμα στρατιωτών τό όποιο συνέλαβε τους ξυλοκόπους και έ- νεκάλυνε στην καλύβα τους 48 κεφάλια ανθρώπων, γυναικών και παιδιών, τους όποιους οι άθλιοι τους είχαν δολοφονήσει για τό κορέσουν την πείνα τους!...

Η μόνη άφορητή των λιμών αυτών του μεσαίου αιώνα, ήταν η κακή καλλιέργεια της γής. Τα γεωργικά εργαλεία ήταν τόσο πρω- τόγονα και άτελή όσο και στην εποχή των Έβραίων Πατριάρχων. Έπίσης και οι συνεχείς πόλεμοι συνέτελούσαν κατά πολύ στην έπι- χειση των καταστροφών αυτών. Άς πάρουμε για παράδειγμα τον Έκατονταετή Πόλεμο. Η πείνα που άπλώθηκε στη δυτική Εύ- ρωπή μετά τό πέρας του ήταν πρωτοφανής.

Έπίσης τον εμφύλιο πόλεμο της «Σφενδόνης» έπακολούθησε μία τρομερή άθλιότης σε όλη τη Γαλλία. «Οι κ' η χώρα είχε διαβεί από τό άνειπλά στρατεύματα κ' από τους μισθοφόρους, άπέραντες έκτάσεις έμεναν εγκαταλειμμένες και άκαλλιέργητες, ό πληθυσμός των πόλεων και των χωρικών είχε έλαττωθεί στό ένα τρίτο και στό ένα τέταρτο του άρχικού, οι ζητιάνοι μαζεύνοντοσαν κατά εκα- τοντάδες στό προπύλαια των νοσοκομείων και των μοναστηρίων, όμιλοι άλγών έπλανώντο στους δρόμους και στις έσοχες ληστεύον- τας τους ταξιδιώτες και τους δημοσίους σιτοβολώνες, χιλιάδες άν- θρώπων είχαν καταφύγει στό βάθη δασών και σπηλαίων και παν- τού η πείνα μάστιζε τους κατοίκους οι όποιοι είχαν μεταβληθεί σε σκελετούς! Αύτή ήταν η κατάστασις της Γαλλίας κατά την εποχή εκείνη.

Οι άνθρωποι, όπως αναφέρουν σκύλων και γάτων! Δεν περνούσε

μέρα χωρίς να πεθαίνουν δια- κόσιοι άνθρωποι άπ' την πείνα σε κάθε πόλη των επαρχιών. Οι λιμοί αυτοί έξακολού- θησαν μέχρι της Γαλλικής Έ- παναστάσεως, της όποιας ήταν μία από τις κυριώτερες άφο- ρές. Είνε άλήθεια ότι έπί Λου- δοβίκου XVI η Κυβέρνησις κατέβαλε κάθε προσπάθεια για ν' άνακουφίστη τον πεινασμένο όχλο, μά τό πρόγραμμα είχε φτάσει πιά στό άπορροή. Στην πείνα όφείλεται ότι μί- νον η Γαλλική Έπανάστασις, αλλά και η αγριότης της, η πρωτοφανής αύτή δίωξη του λαού γιά αίμα.

Σφάζοντας κατά εκατον- τάδας τους ευγενείς, καρατο- μώντας τό βασιλέα και τη βα- σίλισσα, ό λαός νόμιζε πως θά άπληλάσσετο από έκείνους, που, όπως νόμιζε, είχαν οι αίτιοι που πεινούσε, άλλωστε όμως! τό καθεστώς άλλαξε μά όχι και τό βασάνο του λαού. Έτσι στην εποχή του Λαού ό ίδιος λαός όρμή προς Έθνοσυνέλευση και έπίτευση κατά των έλευθερωτών του φωνάζοντας: «ψωμί!...

ψωμί!...

Η τελευταία άφορητή των τελευταίων λιμών στη Γαλλία ήταν η άθλια οικονομική της κατάστασις. Έπιπροσθέτως η καλλιέργεια της γής ήταν στην ίδια άνάπτυξη, στην όποια βρισκόταν και κατά τον 10ον αιώνα. Κακή μέθοδος, κακά εργαλεία, κακή και η συγκο- μιδή. Τα γεωργικά εργαλεία ήταν τα ίδια της εποχής του Όβιδίου. Οι δρόμοι στις έξοχες ήταν λιγοστοί και έλαεινοί και τα μεταφο- ρικά μέσα σπάνια. Οι καλλιέργηται έστερούντο σπόρων και δεν είχαν χρήματα για ν' αγοράσουν. Έπειτα έρχίνονταν οι έξηρασις, τό χαλάζι και οι πλημμύρες και η καταστροφή είνε πιά τέλει.

Και σήμερα άκομη η πείνα θεωρείται άγρίως μερικά μέρη της γής, στην Κίνα, στην Αυστραλία, στις Ισπανικές κτήσεις της άμερικής, στον Ισημερινό κλπ. Μά τό χτυπητά παραδείγματα είνε της Ιρλανδίας και των Ινδιών.

Η Ιρλανδία, είνε κατ' έξοχήν η χώρα άπέραντων κτημά- των. Οι γαιοκτήμονες έχει άναλογούν μόλις προς τό δύο εκατοστά του πληθυσμού. Τό υπόλοιπον άποτελείται από ύπομισθωτάς των κτημάτων. Έκτός από τό μίσθιο που πληρώνουν στους ιδιοκτήτας και τό όπολον είνε πάντοτε πολύ μεγάλο, είνε ύποχρεωμένοι αυτοί να πληρώνουν τους δημοσίους και τους δημοτικούς φόρους. Προσ- θέσει άκομη ότι τό έδαφος της Ιρλανδίας δεν είνονται από τη φύση. Η γροσσία εκεί είνε συνεχής και μεγίστη. Διακόσιες όγδόντα ημέρες τό χρόνο πάνω-κάτω βρέχει, αύτά όλα είνε η αίτια της πεί- νας. Έπολογίζεται ότι 50.000 Ιρλανδοί πεθαίνουν έτησίως από την πείνα, η όποία άναγκάζει τους κατοίκους να έμπατρίζωνται άδρόοι. Τό 1820 η Ιρλανδία είχε πληθυσμό 8.000.000 κατοίκων. Κατά τό 1900 ό πληθυσμός αυτός, λόγω του θανάτου και του έμπατρισμού είχε ύποβιβασθεί στό ήμισυ.

Όσο όμως άξιοθρήνητη και άν είνε η κατάστασις στην Ιρλαν- δία δεν είνε χειρότερη των Ινδιών. Πώς; θά πητε με άπορία, στις Ινδίας, στη χώρα αυτή των θανάτων, του μυθικού πλούτου και της άφάνταστης πολυτελείας. Στάς Ινδίας του μεγάλου Μογγόλου και των Μαχαραιγών, με τους άμέτρητους θησαυρούς και τά πε- ριλάμπρα καλύβια; Στάς Ινδίας, με τις ύπέροχες πολιτείες, με την πλούσια βλάστηση, με τόσο γόνιμο έδαφος, όπου χωρίς σχεδόν καμ- μία εργασία, γίνονται δύο και τρεις θερισμοί τον χρόνο; —Μάλιστα! αύτή η θυμασία, η έξωτική χώρα μαστιγείται από την πείνα.

Κ' έν πρώτους η ύπερφυορία των Ινδιών συντελείται υπό τον θεμελιώδη όρο να υπάρχη νερό. Τό νερό είν' εκείνο που θρέφει τους ροδάκνες της Λαχούρης και του Άλλαχαμπάν, τους άγρούς του Σριναγκάρ, τους οϊώνες της Βενγκάλης, τά ζαχαροκάλαμα και τις τεύπεριες της Κεϋλάνης, τά ιερά δάση του Νεπάλ και τις άδιέδοδες Τουνγκλες του Σουντεπράν! άλλωμονο - όμως! αύτό τό νερό ό όρόνος τό στέλνει με πολλή φρενιά και κάποτε δεν τό στέλνει καθόλου. Τότε άρχίζουν οι έξορι και κανιστικοί άνεμοι οι όποιοι καταστρέφουν και μαρλίνουν τά πάντα στό πέραςμά τους. Και η πείνα άπλώνεται σ' έκτάσεις δόκληρες, μεγάλες σαν τη Γαλλία.

Σ' αύτά πρέπει να προσθέσουμε και τό δυσάρεστο για τους εν- τόπιους οικονομικό σύστημα τό όποιο τους έχει έπιβάλλει η Άγ- γλική κατοχή.

Προπολεμικώς τά ήμερομίσθια των άγροτών ήταν 40 λεπτά την ήμέρα! Αυτό φθάνει για νά σχηματίσετε μία ιδέα! Και όμως εκεί, έν άντιθέσει προς άλλες χώρες, όλος ό πληθυσμός άσχο- λείται με την καλ- λιέργεια της γής. Ο πληθυσμός δε αυτός άνέρχεται σε 350 εκατομμύρια.

Οι μεγάλοι λιμοί των Ινδιών κατά τον 19ον αιώνα έ- φτασαν τους 21. Έ τρομερότης τους ήταν άφάνταστη. Το 1866 στην Όρισ- σα, από τό τέσσερα εκατομμύρια των κατοίκων της πε- θαναν από την πεί- να τό ένα! Τό 1868, 1.200.000 πέθαναν άπο την πείνα στό Πεντζάμπ, και 4. 000.000 σε διάφορα βασίλεια μαχαρ- γιάδων. Όμοιες κα- ταστροφές ύπέστη τό 1876 η Βεγγάλη και τό 1877 ό Ντε- κάν.

Με δύο λόγια, από τό 1840 ως τό 1880, 18.000.000 Ιν- δών πέθαναν από την πείνα!

Και κατά τά τε- λευταία χρόνια,

παρ' όλες τις

παρασάσεις που έκαναν οι Άγγλοι φο- βούμενοι τις έπαναστάσεις, για νά βελ- τιώσουν την οικονομική κα- τάστασις του Ινδικού Λα- ού, μεγάλοι λι- μοί έράσισαν τό δυστυχι- σμένο κ' εύτυ- χισμένο μαζί αυτόν τόπο, ό- που όλα τά μεγάλα αγαθά και όλα τά με- γάλα κακά της γής έχουν συ- γ κ' εν τρωθεί. Γιατί, έκτός της πείνας, και η άλλες μεγά- λες μάστιγες της ανθρωπό- τητος, όπως τρομερές έπι- δημίες θανα- τηφόρων νό- σων, άφανί- ζουν τάς Ιν- δίας. Εκεί ό- μως όπου ό λαός βασανί- ζεται και τυ- ραννίζεται και πεθαίνει από

ΔΙΑΝΟΜΗ ΣΩΜΙΩΝ ΣΤΟ ΛΟΥΒΡΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ ΤΟΥ 1693. Οι στρατιώται συγκροτούν με τά δπλα τους τό πεινασμένο πλήθος που θέλει ν' άρπάξη τά ψωμά τά όποια του μοι- ράζουν.

χιλία δυο κακά, οι μεγιστάνες, οι μαχαραιγίδες δηλαδή και οι άλλοι μικροηγούμενοι του τόπου ζούνε μέσα σε μία χλιδή και πλού- το, που μόνο στά παραμύθια των συναντούμε.

Εύτυχώς, ό εφιάλτης της πείνας, έμάς τουλάχιστον, δεν μάς άπειλεί πιά. Η Εύρώπη και τό μεγαλύτερο μέρος της γής δεν έχουν να φοβηθούν την επάνοδο αυτών των άθλιότητων.

Οι άφορμές οι όποιες προκαλούσαν τους διαφόρους λιμούς εξέ- λειπαν σιγά-σιγά με την πρόοδο του πολιτισμού. Κατά τά τελευταία χρόνια, τά μέσα της καλλιέργειας της γής έξελίχθηκαν τόσο όσο δεν είχαν έξελιχθεί από της ύπάρξεως του κόσμου. Χημικοί μέθο- δοι, χρησιμοποίησις του ηλεκτρισμού, του άτμού όλα είνε σε χρήση σήμερα. Χάρις σ' αύτά η παραγωγή έτεριπλασιάσθη και σε πολλά μέρη επενταπλασιάσθη και εξαπλασιάσθη.

Τά διαστήματα έξωμεινίσθησαν με τά σύγχρονα μετα- φορικά μέσα. Έτσι κ' η χώρα που δεν είνε έξαιρετικά γό- νιμη μπορεί να προμηθεύεται, τά- χιστα τρόφιμα από άλλες χώρες, όπου η συγκομική περι- σσει.

Έτσι είμαστε έξασφαλισμένοι ότι δεν θ' άντικρύσου- με και πάλι τις με- γάλες αυτές κατα- στροφές, των οποί- ων και μόνο η άνι- μνήσις μάς προκα- λεί φόβον. Παντού όπου άπλώθηκε ό πολιτισμός, δεν θ' πάσχει πιά φόβος να επαναληφθή τό τρομερό αύτό γεγο- νός: μία χώρα να μη μπορεί να θύνη τους κατοίκους της. Υπάρχουν σήμερα εκατομμύρια ολό- κληρα άνθρωποι που δεν έχουν να φοβηθούν την πείνα για τό μέλλον. Εί- νον ένα κακό όνει- ρο και διαλύθηκε!

ΤΑ ΑΧΡΗΣΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ. — ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΟ ΓΚΑΓΙΑΡ ΤΟΥ 1802. Πινάξ του Ταττενχάιν, ζωγράφος της εποχής.

Η πείνα ήταν μία από τις άναπόφευκτες συνέπειες των συνεχών και άτάκτοιων πολέμων που άφάνισαν την Εύρώπη, κατά τον μεσαίωνα. Κατά την πολιορκία του Σατό — Γκαγιαρ μικρός πύργος της Νορμανδίας, από τον Φίλιππο Αύγουστο, έσφαξε από έξη μηνών άνεμοι, οι πολιορκούμενοι παθαιόντας της πείνας έδωσαν από την πόλη όλα τά έχρηστα στήματα, δηλαδή όλος εκείνος που δεν μπορούσαν να πολέμουν, γέροντες, γυναίκες, και παιδιά. Όλοι αυτοί οι δυστυχισμένοι, μαζέφτηκαν γύρω από τας τάφους, όπου άρχισαν να έσθονον τά πτώματα των σκοτωμένων και νά τά τρώνε!...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Ο Άλξ. Ύψηλάντης και ο Ίερξ Λέχος. Η Μεγάλη Έβδομος του Γένους. Ένα τρομαχτικό Συμβούλιο στη Μεγάλη Βεζύρια. «Θάνατος! Θάνατος!» Ο χαλασμένος Γερμανός. Μία μυστηριώδης επίσκεψη στον ήγμεν Μουρούζη. Νύχτα αγωνίας. Και η κεφαλή του πρίγκιπας πέφτει στο Άλξ Κίσο.

Όταν έληξε από τον Άλεξανδρο Ύψηλάντη «ή Έπανάστασις του Έλληνικού Γένους» στη Μολδοβλαχία, η Κωνσταντινούπολις ήταν ή μεγάλη και δυνατή πρωτεύουσα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Είχε σχεδόν ένα εκατομμύριο κατοίκους και ή «φρουρά της αριστείας» είκοσι χιλιάδες, γιαντιόρους, πέντε χιλιάδες τοπικές (πυροβολητές), δύο χιλιάδες κουμαρατζήδες (βομβαρδιατές), τρεις χιλιάδες οπλιτάρχες (χωροφύλακες) και πολλές χιλιάδες πεζούς, ιππείς, γεφυροποιούς, μηχανικούς κλπ. Και όμως ο Σουλτάνος και ή Κυβέρνησις του εφοβήθησαν σοβαρώς ότι οι άσπλοι Φαναριώτες θα επιχειρούσαν στάσι μέσα στην καρδιά της Τουρκίας!

Μόλις αναγγέλθηκε μάλιστα ή Έλληνική επανάσταση, ο Μουσουλμανικός όχλος έτρεξε τά δόντια του. Άγριος κηρύθηκε ο διωγμός εναντίον των «Γιαούρηδων» σε όλες τις πόλεις της Αυτοκρατορίας. Μπουλούκια από αιμοβόρους Λαζούς πειρατές έβγηναν στο Γαλάτσιο και άλλα παράλια της Μαύρης Θάλασσας και έσφαζαν πολύ κόσμο. Γιαντιόροι σκορπίστηκαν στη Βλαχία, οπλιτάρχες στα Έλληνικά προάστια της Πόλης. Και το χριστιανικό αίμα έτρεχε ποτάμι άχνιστό. Όσοι πλούσιοι Βλάχοι και Μολδανοί ήταν εγκατεστημένοι στη Πόλη, συνελήφθησαν και άπεκεφαλίσθησαν με την πρόφαση ότι είχαν συνενόηση με τον Ίερξ Λόχο, και ή περιουσία τους εδημεύτηκε...

Τέλος, ήσαν ειδήσεις από το Μωριά ότι ο Έπίσκοπος Γερμανός έσήκωσε τη Σημαία του Ίερου Άγώνος στην Άγία Λαύρα. Τότε και ή κατάσταση δεν είχε συσταθεί. Ήταν Μεγάλη Έβδομος. Ο Σουλτάνος διέταξε να συλληθί Μέντα Δράνιον (δηλ. Συμβούλιον του Στέμματος) για ν' αντίταχθι στον κίνδυνον της Αυτοκρατορίας! Τη Μεγάλη Παρασκευή κατά την άνατολή του ήλιου, ο Βεζύρης Βενδερλί Άλή Πασά, καθισμένος στην έδρα του, έπáνω από την όποιαν είχε χαραγμένο το μονόγραμμα του Σουλτάνου τριγυρισμένο με την έπιγραφή «μιά ώρα δικαιοσύνης αξίζει περισσότερο από εξήντα χρόνια προσηυχής» ο Βεζύρης διατάζει να σηκώσουν το παραπέτασμα της αίθουσής των συνεδριάσεων. Οι έπίσκοποι, Τοδρικοί, που είχαν προσκληθί στο Συμβούλιο, εισάγονται, καθέννας κατά την άξian του, κάνουν ένα έδαφιαίο τεμενά και πέρνει καθέννας την άριωμένη γι' αυτόν θέσι. Ο Μουφτής παρακάθεται δεξιά στο Μ. Βεζύρη, ψηλότερα από τον Καζασκέρη της Ρούμελης. Άριστερά κάθεται ο Καζασκέρης της Ανατολής. Ο Ίστανμολ Καντσί, οι Μολάδες του Γαλατά, του Έγιαού, του Σκαντάρεως αντιπροσωπεύοντες τους γραμματείς και τους άρχηγους του λαού, έτάχθησαν στη σειρά γυναιτσίοι έπάνω στο σοφά, με το πρόσωπο γυρισμένο προς το μονόγραμμα του Σουλτάνου. Όρθιος στη μέση της σάλας ο Τσαούμκας, (άρχηγος των τελετών) έσημαίνει τον άξονα του κύκλου που αποτελείτο από όρθιους γιαντιόρους άγάδες τσορματζήδες (1), άσκηδες (2), άνταμασσηδες (3), σακάδες (4), καρακολτζήδες (5). Ο τελετάρχης—ο όποιος με το κεφάλι του θά έπληρωνε την παραμικρή παρατυπία—άφω έξέλεγε την τάξι και έτοποθέτησε ένα βουβό φρουρό πίσω από την πορτίέρα της είσοδου, άπεχώρησε στον παρθέλανο.

Τότε ο Βεζύρης διέταξε να εισαχθί. Ο Ρετς Έφένδης (Ύπουργός των Έξωτερικών και πιστώτερος γραμματέας του Μ. Βεζύρη). Ο Ρετς Έφένδης έλαβε το λόγο, έξέθεσε τας επανάστασεις του Άκβογδάν (Βλαχίας), του Καραβογδάν (Μολδαβίας) του Μωριά και της Ρούμελης και έκάθησε. Ο Μ. Βεζύρης έθεσε τότε το έρώτημα:

— Ποία ποιή πρέπει να έπιβληθί στους δούλους του επανέστησαν εναντίον της ηγής της; Θείας χάριτος και των οδρανών έμπνεύσεω, του άνωτάτου άρχηγού των Μουσουλμάνων, Χάν νιού του Χάν, κυριάρχου των δύο ήπειρων, του Σουλτάνου Μαχμούτ του Β'!

— Θάνατος! Θάνατος! Θάνατος! άπάντησε τρεις φορές Βουερδ το Μέντα Δράνιον!

Και για πολλή ώρα δεν άκούγονταν μέσα στην άπέραντη έστεινη αίθουσα παρά κραυγές μίσους, κατάρτες έκδιήσεως εναντίον των άπίστων και ευχές για την ευδαιμονία του Σουλτάνου που τον ώ-

- (1) Συναγματάρχες, που δίνουν τή... ζουμί στο Σουλτάνο!
- (2) Γαμματάρχες άρχιμαγείρους του Σεραιού.
- (3) Λογούς, άρχιβαλκανιόλους.
- (4) Ύπολογούς του γλυκού νερού.
- (5) Λογίας παραμαγείρους.

νόμαζαν «τρίρι» «λέοντα» «άήτητες» «ραυόν» κλπ.

Ο Μ. Βεζύρης εκάθισε τη γενειάδα του εύχρηστος και επάνελα την έρώτησί του στο Μουφτή. Ο άνώτατος κληρικός, έσήκωσε το χέρι ψηλά, έπεκαλέσθη το όνομα του Περφίτου και έβροντοφώνησε:

— Θάνατος εις τους άπίστους.

Και ή τρομερά καταδική επανελήφθη τρεις άκόμη φορές από τους άλλους. Το Συμβούλιο έβγαλε την άπόφασή του και διέταξε.

Στη Πόλη ύψηχε την έποχή εκείνην μιά τάξι χασοπατών που τους άνόμαζαν τερία κ ή ες. Λοιπόν την άλλη μέρα Μέντα Σάββατο, ένας τέτοιος τεριακός, στις 8 το πρωί, έφθηνος από το γασί, διευθύνεται στο τέμενος Σουλτανιέ που την γερμάτο πιστούς για την προινή προσευχή, άνεβαίνει στην έξω του Ίρμι, και με σηκωμένες τρίχες, με σπιθοβολούνα μάτια, μ' άφρισμένο στόμα άρχίζει να προσφηεύη: «Ο Σατάν της κακοφής θά βγί από το Μωριά για να έξολοθρευθί το Μουσουλμανικό γένος! Τα βουά, εφώναζε, έγέμισαν από τους ύπερασπιστούς του Σαυρού, τα νήνια του Αϊγαίου άπόλυσαν τους ναύτες του Φωτιά και λειδί θά φάη τη Σαυμλί...»

Τά λόγια αυτά του θρησκόληπτου τεριακού βόηκαν κατάλλως έδαρος στα έρεθισμένα πνεύματα των Όθωμανών. Με άλαλαγμό έξεκρήθησαν στο δρόμο, σχηματίσθηκε τεραστία ένοπλη διαδήλωση και ή σφαγής των χριστιανών άρχισαν σε όλη την Κωνσταντινούπολι...

Την έποχή εκείνη βρισκότανε στην Πόλη ο ήγμεν της Βλαχίας Κωνσταντίνος Μουρούζης. Είχε κληθί επί ηδης από την έδρα και από 39 ήμερών έκτελούσε τά έπινδυνια καθήκοντα του πρώτου διερχόμενος στα γραφεία της Ύψηλξης Πύλης.

Την προηγουμένη των γεγονότων που διηγήθηκαμε, ένό Μουρούζης, καθισμένος στο γραφείο του, άναγνώριζε ένα έπινδυνια έγγραφο, άναφορές κλπ. και έξέως, άγνωστος άνδρας, έπροχώρησε, έφθι άπάνω στο τραπέζι του, ένα γράμμα και έπριν νίστηνε άμψως. Η έπιστολή αυτή διεύθυντο προσωπικώς στο Μουρούζη, είχε τη λέξη «επιστευτική» και ήταν σφραγισμένη με πέντε σφραγίδες από βουλοκέρι.

Ο Μουρούζης άπεσφράγισε την έπιστολή και έκπληκτος είδε την ύπογραφη του πρίγκιπα Άλεξάνδρου Ύψηλάντη. Ο άρχηγός της Έπανάστασεως του έγραφε από τη Βλαχία και είχε μπει με τον Ίερξ Λόχο του, που έφθηνος σε πολλά σχέδια της Φιλικής Έταιρείας και τα έλπιδες του.

Τρέμοντας από τη συγκίνησή του ο Μουρούζης έμπεξε σε θανάσιμη άγωνία. Δεν ήξερε να κάνει. Νά φανερώσει τά περιεχόμενα; Άλλο τότε θά ένοχοποιούσε τον έαυτό του ότι έμνημένος στα σχέδια των φιλικών. Νά δει κρύψη; Άλλά τότε δε διέτρεχε τον κίνδυνο πως ο άγνωστος, που του έφερε την έπιστολή, ήταν ίσως κατασπαραγμένος από την Τουρκική Κυβέρνησι για να διαμείνι πίσω του;

Ο ήγμεν Μουρούζης έδίστασε λίγο. Κατόπιν όμως έμπνευσέ τον έρωτα της έπιστολής και άνεκύνωσε το περιεχόμενό της.

Ο Ύπουργός των Έξωτερικών τένωσε τα μάτια έκπληκτος και είπε στο Μουρούζη:

— Το πράγμα είναι σοβαρό! Πάμε μαζί στο Μεγάλο Βεζύρη. Το γράμμα διαβάζεται μπροστά στο Βεζύρη, ο όποιος οπότε Μουρούζης άν γνωρίζη εκείνον που του το έδωσε. Άπαντά ότι έμόνον δεν τών γνωρίζει, άλλ' ούτε και μπορεί να πη τά χαρτογραφικά του γιατί έφθις το γράμμα στο τραπέζι και γίνηκε άπαισι άναμψαί με το πλήθος των ύπαλλήλων και των άλλων έπι κειμένων.

— Δεν είχα κανένα λόγο να τον προσέξω, έτελείωσε ο Μουρούζης. Κ' έπειτα χάθηκε σάν άνεμος από μπροστά μου. Ο Μέντα Βεζύρης έφθηνκε ικανοποιημένος από τις έξηγήσεις αυτές. Το ίδιο και ο Ρετς Έφένδης. «Είπε βιβλιον, είπε, ότι ή Α. Μ. ο Σουλτάνος θη βη την έξηγήσι άρετή. Ο ήγμεν Μουρούζης μπορεί ν' είχε ήσυχος... Και ο Μουρούζης άποχώρη με σχετικές άποκρίσεις...

Την άλλη μέρα—δηλαδή την τεσσαρακοστή άφ' ότου έκτελέθη τά καθήκοντα του Μεγάλου Διερχόμενος ο Μουρούζης—προσκαλείται ύπερθεσικά να λάβη μέρος σε συνδιάσκεψη που θά γίνη μεταξύ του Πρέβεως της Αυστρίας, του Μεγάλου Βεζύρη και...

Ύπουργού των Έξωτερικών στην Ύψηλ Πύλη.

Στο δρόμο, ο Μουρούζης λαβαίνει ένα γράμμα του Ρετς Έφένδης. Ο όποιος τον έπληροφωρ έσε ότι ή συνδιάσκεψη άνεβλήθη και τον προσκαλούσε να πάη να τον ίδι. Ο Μουρούζης παρουσιάζεται στον Ύπουργό, γίνεται δεκτός με φιλοφρονήσεις και άκούει τά έξης:

— Δυστυχισμένη πρίγκηψ, είπε ο Ρετς έφένδης, σε συκοφαντούν! Έχει φαίνεται πολλούς έχθρους που θέλουν την καταστροφή σου. Έγώ ξέρω, ότι είσαι άθως, άλλα λυπούμαι που δε μπορώ να σε δικαιολογήσω ενάντιον του Μεγάλου Κυρίου μας και να σε σώσω από τον κίνδυνο που σε άπειλει!... Άλλά πήγαινε άμέσως στον Κεχαγιάμπεη (Ύπουργό των Έσωτερικών) και προσάφθηκε να του άποδείξεις την άθωότητά σου. Πήγαινε... Είθε ο εύσπλαχνος και ύπερτατος Θεός, είθε να σε βοηθήση στην όλεθρία αυτή περίστασι!...

Έτσι μίλησε ο Ρετς έφένδης. Ο Κωνσταντίνος Μουρούζης ύποκλίνεται και βγαίνει από το γραφείο του Ύπουργού για να πάη στον Κεχαγιάμπεη. Στην έξοδο όμως συλλαμβάνεται από πέντε σεληνιτάρχες και χωρίς καμιά άλλη διαδικασία οδηγείται στο Άλξ Κίσο. Έκει τον παραλαμβάνει ο Μπουσταντζήμπασης, ο κυβερνήτης του Σεραιού και των Αυτοκρατορικών Άνακτόρων, πρόσωπο σημαντικό στην έθιμοτυπία. Η παραλής του Βοσπόρου και της Προποντιδής διατελούσαν υπό την έπιβλεψή του. Σεις θαλάσσιες έκδρομές του Σουλτάνου αυτός κρατούσε το τιμόνι της αυτοκρατορικής βάρκας, αυτός ήσαν ο διευθυντής των υδάτων και δαπάν της περιφερείας Κωνπόλεως, αυτός διηύθυνε το κυνήγι, το ψάρεμα και το έμποριο. Είχε όμως και μιά άλλη ύληρεσις ο Μπουσταντζήμπασης. Έξασκίσε το φοβερό έργο του έπιστάτου των θανατικών έκτελέσεων όταν οι κατάδικοι ήταν μεγιστάνες του Κράτους, πράγμα όχι σπάνιο στα χρόνια εκείνα της φρίκης.

Μόλις ο δυστυχής Μουρούζης άντίκρυσε τον μοιραϊον αυτόν άνθρωπο έκατάλαβε, ότι ήταν χαμένος! Ο Μπουσταντζήμπασης του άνήγειλε την κατάδική του.

Πιό πέρα ήταν παραταγμένη ή Αυτοκρατορική φρουρά, περιτοιχίζουσα το Σουλτάνο, καθισμένο σε θρόνο. Ο Μουρούζης, με τά χέρια δεμένα πίσω, ώδηγήθη στη μέση του τετραγώνου. Έκεί τον Μαχμούτ Β' κατά πρόσωπο κ' εφώναζε:

— Είμαι άθως!

Ο Σουλτάνος έκανε μιά χειρονομία άνυπομονής. Ο μαθρος Δίμιος που έστεκε πλάι του με γυνά το σπαθί, άρπαξε τον πρίγκηπα Μουρούζη από τά μαλλιά, τον άνέτρεψε και μ' ένα τρομερό χτύπημα του έκοψε το κεφάλι.

Έπειτα το έσηκωσε ψηλά αίσωστόζον και το έκάρωσε στην κορφή ενός πασσάλου. Μιά έπιγραφή έκήρυττε τον Κωνσταντίνο Μουρούζη «άρχηγό της μεγάλης συνωμοσίας!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΗ

Μιά μέρα, ο περίφημος γάλλος λιβελλογράφος Έρρίκος Ροσφόρ—ο όποιος φημιζόταν πως ήταν κ' ο πιο πονόψυχος άνδρας που κόπομο—δέχθηκε την έπίσκεψη κάποιου κυρίου, που του είπε σχεδόν τά έξης:

— Έχω άκούσει κύριε Ροσφόρ, να λένε πως βγάξετε πολλά λεπτά και πως έχετε μιά καρδιά που είναι ένα κομμάτι μάλλινο. Σας παρουσιάζω λοιπόν αυτή τη στιγμή μιά μοναδική ύλη για να με πείσετε και μένα άν ή διάδοσις αυτή άληθεύει. Νά λοιπόν πορ τίνας πρόκειται... Μιά γοη κ' άνάπηρη γυναίκα, που έχει δύο μέρες να βάλλη μπουκιά στο στόμα της, διατρέχει σοβαρότατο κίνδυνο να την πετάξουν στους πέντε δρόμους, επειδή δεν έχει έρδομήνητα πέντε φράγκα να πληρώση τά νοίκια που χρωστάει.

— Τη δυστυχισμένη τη γυναίκα!... ψιθύρισε με συγκίνηση ο Ροσφόρ, έτοιμος να βάλει το χέρι του στην τσέπη...

— Ναι, η δυστυχία της γυναίκας αυτής είναι κάτι άφάνταστο. Είναι αδύνατο ν' άντικρίσης την καταντία της χωρίς να ραγίση ή καρδιά σου, να σου δουν δάκρυα στα μάτια. Έρδομήνητα πέντε φράγκα δεν είναι τίποτα για σά. Και να μην ξεχάσετε πως θά σώσετε άνθρωπο με το μηδαμινό αυτό ποσό.

— Δώσε μου, του είπε τότε ο Ροσφόρ, τόνομα και τη διεύθυνσή της να πάω να τη βρώ.

— Α! δέν είναι άνάγκη να ύποβληθίτε σ' αυτόν τον κόπο. Είμαι ο σπιτονοικοκύρης της. Δώσε μου τά 75 φράγκα για τά νοίκια που μου χρωστάει και πάρτε την άπόδειξη έξοφλημένη!...

Ο «ΜΠΕΤΟΒΕΝ»

Ύπό του έν Άλεξάνδρου Έκδοτικού Οίκου Α. Κασιγόνη έξεδόθη έν συνέχεια εις την σειράν της: «Ερεύνες» ο «Μπερόβαν» μελέτη του Άγ. Ζάχου, με δέκα εικόνες. Πωλείται εις τά Κεντρικά Βιβλιοπωλεία και τά κόσια, άντι δρ. 14.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Γ. Μ.

Κατ' έσχην κοσμικός τύπος, είναι πολύ άμφίβολον άν δέν όπάχουν κοσμικοί δεξιώσεις που να ήλιν παρών και τά πάντα πληρών, διότι πράγματι είναι λίαν εύεργετικός παράγων των σαλονιών και έκτάκτως περιζήτητος, πάντοτε με κέφι, φροσιγνομία που λαμποκοπά, παρουσιαστικόν εύχάριστο, ύψος συμπαθέστατον. Διοργανωτής δε δεξιώσεων άσύγκριτος, άρχίζοντας από τις συγχρότες δεξιώσεις που λαμβάνουν χώραν εις την ώραίτατη οικίαν του, με άντραίν έξασφαλισμένον, κυλικείον άφαντάστου ποιηλίας και πλούτου, περιποίησι που σκλαβώνει, με έπικρατούν «λαίσσε—άλλε» που ξεκουράζει και εύχαιρείται τους κεκλημένους. Σύν τοις άλλους και διακοσμητής πολύτιμος, άπόδειξις, διασκευή, δίκαιος, κ' ά τακτοποιήσις των αίθουσών του, που κάρνουν την «ότ έκόλ» του καλλιτεχνικού γούστου. Ίδιαίτερον χαρακτηριστικόν, λίαν χιουμορίστας «κωξέρ».

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η άφιξις της Ίσπανικής μοίρας είχε εύεργετικόν έπίδρασιν στο κοσμικό κέντρο Αθηνών, Φαλήρων, Κηφισιάς.

— Την παρελθούσαν Κυριακή έγινε ή «κλιότις» των γευμάτων εις το «Παβιγιόν Ροζ» διά του γεύματος που παρέθεσε προς τιμήν του Ναυάρχου και των Ίσπανών άξιωματικών ο ύπουργός των Ναυτικών κ. Κανάρης.

— Εις το γεύμα παρεκάθησε ο Μαρκήσιος ντε Πράτ και ο Α' γραμματέας της Ίσπανικής Πρεσβείας, Ύπουργοί μετά των κυριών και ο Ναύαρχος και ή κ. Β. Λορέστη, ο Άρχηγός του στόλου κ. Ν. Μακκάς, και ή Δις Ίρέν Ν. Μακκά, πολύ άμορφη με θαυμασίαν και φρεσκότατη τουαλέτα από ζωρξέτ λευκή που έσημαίνετην ιδιόρρυθμη «κωνά σιπερπαξέ» και ζώνη λαμ. άρξάν.

— Εις την χορευτικήν «Πίστι» διακρίνονταν κομψότερες κυρίες και άεσποινίδες μεταξύ αυτών άρεται έχουν ως «παρτεναιό» Ίσπανούς άξιωματικούς, όστινες θαυμάζονται διά την χορευτικήν δεξιότητα των.

— Ένα ζεύγος χορευτικόν «Ύπο κοκούρ» ή Δις Ε. Μ. και ένας ώραίτατος Ίσπανός άξιωματικός.

— Η έπί του θαρηκτού «Αβέρωφ» δοθείσα προχθές 5-8 δεξιώσις προς τιμήν του Ναυάρχου και των Ίσπανών άξιωματικών ύπήρξε μεγαλοπρεπεστάτη.

— Ο άρχηγός του στόλου Ναύαρχος Μακκάς βοηθούμενος υπό του κ. Φωκά κυβερνήτου του «Αβέρωφ» έδέχοντο τους πολυπληθείς προσκεκλημένους με πολλήν ευγένειαν.

— Χορός ζωηρότατος—κυλικείον πλουσιώτατον—καμπανίτης άθρονος και ώραίτατες κυρίες και άες, τουαλέττες καλαίσθητες προσέδιδον πολλήν αίγλην.

Διακρίνανε τον Μαρκήσιον ντε Πράτ καθώς και τον Α' Γραμματέα της Ίσπαν. πρεσβείας, τον ύπουργόν και την κ. Μαζαράκη με μπέξ, την Καν Μεταξά με μαύρα, τον ύπουργόν κ. Κανάρη, τον ύπουργόν κ. Άγγελόπουλον, τον Ναύαρχον και την κ. Λορέστη με λευκά, την κ. Μιχαλακοπούλου με πολύ σιν τουαλέττα χαρμ με λουλούδια χρωματιστά, τον κ. και την κ. Γ. Μακκά με μαύρα τον κ. και την κ. Μπένση με μπλε παστέλ, τον κ. και την κ. Μιλ. Κανάρη με πράσινα ώραίτατη, ή κ. Μακώλε με γκρι άρξάν, πολύ ώραία επίσης ή κ. Σκουμπούρη με μαύρα μπλε-ροζά και μπέξ, συνδυασμός πολύ σιν, κ. και Δίδα Πετρετζά με ροζ, κ. και διδας Φραντζή, ο κ. και ή κ. Κ. Νεγρεπόντη με μπέξ, άες Μπότση με μαύρα, κ. και κ. Γερόντα με μαύρα και κόκκινα, κ. και κ. Λεοντοπούλου με μπέξ, κ. και κ. Πανά με γκρι, κ. και κ. Έμμανουήλ με έβex χαριτωμένα εμφάνισεις αί άες Ίρεν και Άλεξ. Μακκά με μαύρα.

— Της άνωτέρω δεξιώσεως προηγήθη και δεξίωσις έπί της Ίσπανικής ναυαρχίδος έπί του καταστρώματος της όποιος θαυμασίας διασκευασμένης—έδέχετο τους κεκλημένους ο Ναύαρχ. Καραβούκα βοηθούμενος υπό του έπιτετραμένου της Ίσπανίας Μαρκήσιου ντε Πράτ.

Διακρίνανε την κ. Μιχαλακοπούλου με ώραίτατην τουαλέτα μπλε ροζά, τον ύπουργόν των Έσωτερικών και την κ. Γαλδάρη με βέγ-όρ, την κ. Μεταξά με μαύρα, τον στρατηγόν—ύπουργόν των στρατιωτικών και την κ. Μαζαράκη με τέτ-ντε-νέγκο, τον ύπουργόν των ναυτικών κ. Κανάρη, τον άρχηγόν του στόλου και την Δίδα Μακκά, τον Ναύαρχον και την κ. Λορέστη με μπέξ, τον στρατηγόν και την κ. Φραντζή με μπέξ, άες Διδας Φραντζή με άσπρα ή μία και κόκκινα ή άλλη, την κ. Σοφ. Αδσμανη και Δίδα Βούρου, τον κ. και την κ. Λεοντοπούλου με γκρι, τον κ. και την κ. Γ. Μακκά με μαύρα, τον κ. και την κ. Μιλ. Κανάρη με μπέξ ώραίτατη, ή κ. Μακώλε με μώβ, την κ. και Δίδα Στεφ. Μεταξά—πολύ έμορφη με τουαλέτα έμπρομ, την κ. Ροζ. Καρατζά με μαύρη νταντελένια τουαλέτα. Την Δίδα Χαρ. Ράλλη με μπέξ πολύ χαριτωμένη εμφάνισις της σύζυγου του νέου Γραμματέως της Βελγικής πρεσβείας—Αμερικανίδος—με άσπράμαυρα. Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ"

ΠΟΥ ΕΚΚΥΛΟΦΗΡΕΣ ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΠΙ ΠΛΟΟΝ ΣΕΛΙΔΕΣ, ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΗΛΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των εκλεκτών περιεχομένων είναι και τά έξης: «Αγάπη και περίτροφο», «Γιά να είστε γεροί και υγιείς», «Ο Τζάιν Κούγκαν», «Ο Βίκτωρ Ουγκώ... ζωγράφος», «Η εκδίκης που φέρνει στη λαμπρότητα», «Γιά την άγάπη μιας γυναίκας», κ.λπ.

Επίσης ΤΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΩΝ, Διευθυντού της Ασφαλείας των Παρισίων και το συναρπαστικό μυθιστόρημα του κ. Διον. Κοκκίνου

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΕΚΚΗΝΙΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΠΑΤΡΙΔΟΥ

Ο ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ ΚΑΙ Η ΕΥΓΕΝΙΑ

«Ο στρατηγός Δημ. Καλλέργης και ο γιός του Έμμανουήλ. Στ' ανάκτορα Ναπολέοντος του Γ'. Μία σκηνή στα Παριζία. «Έρος άνικατε μάχαν!...» Από το Παρίσι στο Άργος. «Ο έρμής της Κωκλήρας μετ' αργού και τα δότα της...» Ελένης της Μενελάου! Η έκπληξη Αυτοκράτειρας στο Άργος.

Η μεγαλύτερη στρατιωτική φυσιογνωμία των Όθωνικών χρόνων είχε ο στρατηγός Δημήτριος Καλλέργης, ο άρχηγός της Έπαναστάσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, που ανάγκασε τον Όθωνα να παραχωρήσει το Σύνταγμα.

Όταν εκόπασε η πολιτική θύελλα της εποχής εκείνης, ο Καλλέργης καταδικάστηκε από την Αδμή, άφησε την πρωτεύουσα και πήγε εις την ιδιαίτερή του πατρίδα Άργος, όπου ήσυχαιε. Γρήγορα όμως βροθήκε την ήσυχη επαρχιακή ζωή και άναγκάστηκε να το Λονδίνο, όπου είχε μία πλουσιωτάτη συγγενική του οικογένεια.

Εκεί ζούσε πολυτελώς, ανέπτυξε μεγάλες σχέσεις, και σε μία Δέσχη γνωρίστηκε με τον άπόγονο του Βοναπάρτη, τον Ναπολέοντα Γ'. Αυτός, έπειδή πρό τριετίας είχε άποπειραθεί ν' ανατρέψει την Δημοκρατία και να καταλάβει το θρόνο, είχε συλληφθεί από τους Γάλλους καταδικασθεί σε ισόβια δεσμά μέσα στο φρούριο Χάιμ. Έδραπέυεσε όμως από το φρούριο το Μάη του 1846 και κατέφυγε στο Λονδίνο. Ο Ναπολέων και ο Καλλέργης συνειδέθησαν με στενή φιλία, η όποία διατηρήθηκε πολλά χρόνια ύστερα.

Κατά το 1848 ο Ναπολέων Γ' κατόρθωσε να ξαναγορίσει στη Γαλλία, όπου μάλιστα άνεγκηρύχθη και... Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Ο Δημ. Καλλέργης επέστρεψε στο μεταξύ στο Άργος, όπου ζούσε, πάντοτε υπό την δυσμένειαν της Αδμής. Κατά το 1852 ο στρατηγός Καλλέργης έγραψε στο Ναπολέοντα θερμό γράμμα παρακαλώντας αυτόν να προσλάβει και κατατάξει το γιό του Έμμανουήλ σε μία στρατιωτική σχολή της Γαλλίας. Ο Ναπολέων απάντησε προθυμώτατα στην αίτησή του Έλληνας φίλου του, και κατά το χειμώνα του ίδιου έτους ο νεαρός Έμμ. Καλλέργης έφθανε στα Παρίσι και παρουσιεζόταν στον ισχυρό προστάτη του. Ο Ναπολέων ήταν τότε σε μεγάλη δόξα και εύτυχία. Στις 2 Δεκεμβρίου 1852 έγινε Αυτοκράτορας των Γάλλων, και στις 30 Ιανουαρίου 1853 παντρεύτηκε την ωραιότατη Ισπανίδα κόμισσα Ευγενία ντε Μοντιγιο. Ο γιός του Έλληνας στρατηγού ήταν τότε 18 ετών, νέος εύσωμος, ωραιότατος, ευφύεστατος, και είχε όλα τα χαρακτηριστικά της άρχαιας Ένετοκορητικής οράσεως του.

Ο Αυτοκράτορας εσαυπάθηκε το γιό του Έλληνας φίλου του και τον εισήγαγε στη στρατιωτική σχολή του Σαιν Σύρ με έξοδά του. Ο νεαρός Έμμ. Καλλέργης ήταν ο μόνος μέσα στη Σχολή μη Γάλλος, αλλά μιλούσε τη Γαλλική άριστα. Διεκρίθη ως λαμπρός μαθητής, και όταν έβγηκε από τη Σχολή, ο Ναπολέων τον κατέταξε με τον βαθμόν του άνθυπλοχαγού στο έλαφρό Ιππικό Σύνταγμα των Ουσσάρων. Στά 1857 ο Καλλέργης έπιστρέφει στην Ελλάδα, κατατάσσεται στο στρατό μας, διαφέρει και κατά το 1860 τον ξαναβρίσκουμε στο Παρίσι στρατιωτικό άκόλουθο της Έλληνικής Προεβείας. Το 1860 υπήρξε το χρυσό έτος γι' αυτόν. Νέος είκοσιπεντατής, ωραιότατος, κομψότατος, γενναίος, ίππεύς έξοχος, καθαριστής επιδέξιος, χορευτής περίφημος, περνούσε ζωή μέχρι άσπίδας πολυδάπανη και ήταν πασίγνωστος στα έκκοσμά κέντρα και στην άριστοκρατία του Παρισιού. Στ' Ανάκτορα είχε έλευθέρα είσοδο. Στις αυτοκρατορικές γιορτές, στα κηνήγια, στους χορούς τον έκαλούσαν από τους πρώτους. Η ωραία Αυτοκράτειρα Ευγενία του έφερετο με συμπάθεια και μ' έξαιρετική φιλοφροσύνη, αλλά και μ' άπροκάλυπτη φιλαρέσκεια. Παλλές φορές προτιμούσε να χορεύει μαζί του και να κουβεντιάζει για πολλή ώρα, διάφορα για τους άλλους.

Κατά το 1861 ο νέος Καλλέργης είχε έρωτευμένος με την Αυτοκράτειρα και το χειρότερο πλανιέται να πιστεύει ότι εκείνη τον άνταγαπά. Αυτό ήταν πλάνη του, γιατί η Ευγενία δεν του είχε δώσει καμμία φανερή άπόδειξη. Το πάθος του Καλλέργη για την Αυτοκράτειρα ήταν φλογερότατο, τρελλό, άσυγκράτητο, και από τότε η ζωή του θερμοί Άργεiu άλλάξε όποτομα. Έχασε τη γαλήνη της ψυχής του και του νοι του, και άκόλουθοις παντού την Αυτοκράτειρα, είτε τον έπροσκαλούσαν, είτε όχι. Όπου φανερόνταν εκείνη, εκεί και αυτός, άντικρύ της, με το παρόνοιο στα χείλη...

Σε μιά έκδρομή της Ευγενίας στα Πυρρηναία, ο Έμμανουήλ Καλλέργης βρέθηκε εκεί άπόρροχλος. Όταν το έμαθε η Αυτοκράτειρα τον έκάλεσε σ' ένα ταί. Στη συνάναστροφή, ο Καλλέργης έτραγουδίσσε με κιθάρα τους άκόλουθους έλληνικούς στίχους, που του άρεσαν πολύ:

«Πότε θα κάνουμε πανιά, να κάτω στο τιμόνι,

Νά ιδώ του Τζάντε τα βουνά, να μου διαβούν οι πόνοι! Τζάντε μου, όταν σε ξανόειξα μ' όλα σου τ' άνθιαμένα Και με τα κοπελούδια σου τα μουκαναδερμμένα».

Ο δυστυχισμένος κυγιότανε, ήταν έξω φρενών από τον άνικατο ποίητο έρωτά του. Τραγουδώντας έφριχνε στην Αυτοκράτειρα βίαια γεμάτα πάθος και ή όλη του συμπεριφορά ήταν ελεύθερη και διαγυτική, σε τρόπο άντιβαίνοντα στην Αδμική έθιμοτυπία. Ο δυστυχής Καλλέργης φαινόταν σαν να έλημονήνε, ότι βρίσκοντο μπροστά στην Αυτοκράτειρα των Γάλλων. Η Ευγενία δυσχεραίστηκε πολύ. Τότε πιά έκατάλαβε ότι με το άθρο της, το έντελει γαλατικό φλόρε, έπαιξε «έν ού παικτοίς» και άπαρτίσε πιά να κάνει λόγο στον Αυτοκράτορα, για να μη συμβούν ποτε χειρότερα, αλλά και για να έξασφαλίστη τη θέση της άπάντη του συζύγου της.

Μετά την έκδρομή των Πυρρηναίων, ο τρελλός έως του Καλλέργη έγινε τόσο παράφορος, τόσο άπρόσεχτος, όστε άπέπεσε το νενικό θέμα όμιλίας στην Αδμή και στους άνωτέρους κύκλους του Παρισιού.

Κατά την άνοιξη του 1861 ο στρατηγός Δημήτριος Καλλέργης διαμένων στο άρχοντικό του μέναρο, στο Άργος, έλαβε έπιστολή του ιδιαιτέρου γραμματέως του Ναπολέοντος, ο όποιος τον έπαιροφορούσε για την ψυχική κατάστασή του γιου του. Ο στρατηγός απάντησε παρακαλώντας να του τον στείλουν στην Ελλάδα. Συγχρόνως το Υπουργείο των Στρατιωτικών άνακαλούσε το νέο Καλλέργη στις Αθήνας και τον έτοποτοίσε στην ύπηρεσία του ίδιου Υπουργείου.

Αλλά αυτός δεν ήθελε να άποκοινη. Έπεισθηκε να πάη στο Λονδίνο, να μείνη λίγο καιρό και να ξαναγορίσει στο Παρίσι για να άνανηψη τουλάχιστον τον ίδιον άέρα με την λατρευτή του, όπως έλεγε. Ένώ όμως ήτο έτοιμος να πραγματοποιήση το σχέδιό του, μιά μέρα τον προσκάλεε ο Διευθυντής της Αστυνομίας και με άβρότητα τον έρωτά να σκοπεύη να έγκαταλείψη το Παρίσι. Ο Καλλέργης απάντησε, ότι ετοιμάζεται να πάη στο Λονδίνο. Τότε ο Διευθυντής με σοβαρότητα του λέει:

— Η συμπεριφορά σας έν γένει εινε πέται Κύριε, όστε θα μπορούσε να δικαιολογηθεί την εισαγωγή σας σε φρενοκομείο, αλλά ή Α. Μ. ο Αυτοκράτορας δεν θέλει να το έπιτρέψη. Έχουμε μόνον στον πατέρα σας, ο όποιος άπάντησε να σας στείλουμε στην Ελλάδα. Λοιπόν θέτε πάτε στο Λονδίνο, αλλά στον Πειραιά!

— Αλλά θα μπορούσα τουλάχιστον να έπγαίνα στο Βέλγιο, έμουμοιούσε κάτωτος Καλλέργης.

— Ματαιοπονείτε κύριε, δέχομαι ο Διευθυντής. Άυριο το βράδυ άναχωρεί από τη Μασσαλία βαπόρι κατ' ευθείαν για τον Πειραιά. Έχουμε ώριμένη διαταγή και πρέπει να φύγετε άμέσως για τη Μασσαλία!

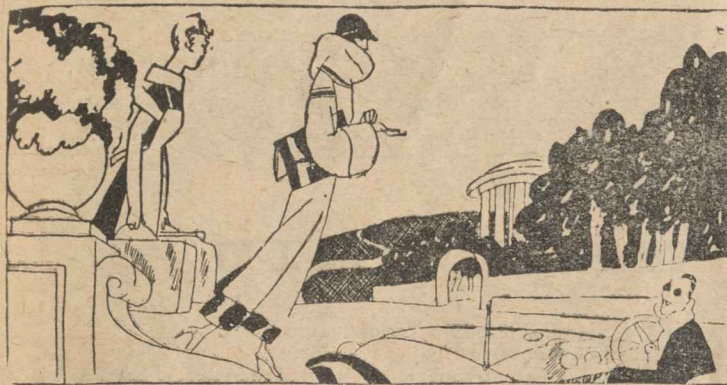
Ο Καλλέργης άπεχαιρέησε το Διευθυντή και πήγε στο μέγαρο της Έλληνικής Προεβείας όπου κατοικούσε. Εκεί βρήκε δύο κείρους κομψοτεντημένους, οι όποιοι του είπαν:

— Κύριε Καλλέργη, είμεθα πρόκτορες της μυστικής άστυνομίας των Παρισίων, και έχουμε την έντολή να σας παρακαλέσουμε να μείνε άκόλουθός τε στη Μασσαλία. Μετά δύο ώρες άκριβώς άναχωρεί το τραίνο.

Ο άείμνηστος Ιστορικός του Άργους Δημ. Βαρδουνιώτης (ο όποιος έχει γράψει πολλά και περί των Καλλέργιδων) παρέχει έξοχολογητικώς τις άκόλουθες πληροφορίες:

«Ο Έμμ. Καλλέργης έγκατέλειπε τους Παρισίους κατά Ιούλιον του 1861 όπως ο Άδμ άποβαλλόμενος του Προεδρείου, έν Μασσαλία δε έπιβίβασθη του δια Πειραιά άναχωρούντος άπαικτο συνοδευόμενος πάντοτε υπό δύο άστυνομικά ν πρακτόρων. Το πρώτο ταξίδιόν του υπήρξε άδύνητόν, έστένετο δε συνεχώς. Είς τους διαμέρους λιμένας, όπου το άμυπολιον προσήγγιζε, πάλιν έσκέφθη να επανέλθη εις Γαλλίαν, αλλά οι άστυνομικοί έβρεβον με το έλάχιστον αυτού κίνημα εύροσκοινο ενώπιόν του. Όταν το άμυπολιον εισήλθεν εις τ' Έλληνικά ύδατα ο Καλλέργης έβούληθη θάψην και μεγαχολίαν, όταν δε προσεγγίσθη εις τον Πειραιά κατέλθθη υπό πυρετού».

Από τότε ο Έμμ. Καλλέργης έζησε πάντοτε στην Ελλάδα φρονώντας μέσα στην καρδιά «το όν και άδύνητό βίος του άδύνητου έρωτός του». Έγερμιζε τους τοίχους του διαμτίου του με εικόνες της

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας γνωστός παρισινός λόγιος και μέλος της «Ζωοφίλου» Έταιρίας έλαβε τελευταίως, την έξης έπιστολή:

«Κύριε,

Στά έργα σας παρατηρώ ότι μιλείτε συνηθώς κολακευτικά για τα σκυλιά, ενώ άντιθέτως κοκομεταχειρίζεσθε έλευνά τους γάτους, τους άποίους χαρακτηρίζετε ως ζώα σκληρά και γεμάτα έπικηρία. Θα σας άναφέρω έντοτούς ένα περιστατικό του όποιον παρίστην από όλγων ήμερών άντίπαλης μάχης, και που άποδεικνύει πασιφανώς ότι το σκυλί εινε ένα ζώο κατά πολύ θηριαδιότερο από τη γάτα.

Μία από τις τελευταίες αυτές ήμέρες, λοιπόν, πού ήτε κατά τη διάσκεψη ενός έξοχικού μου περιπάτου ένγχε να μωύ μέσα στην καλόδα ενός χωριού. Δεν είχα περάσει καλά-καλά το κατόφλι της καλόδας, όταν είδα το σκύλλο μου να όρμά έαφνικά και να ρίχνεται με πρωτοφανή άγριότητα, εναντίον ενός γάτου πού καθόταν, ήσυχά-ήσυχά κοντά στο τζάκι. Για να μη σας τα πολυλογώ, το σκυλί μου άφου καταδάγκωσε το χυμήλιον άντίπαλό του βλέποντας πως δε άνοντοδσε καμμία άντίσταση, στο τέλος τον καταπάρωσε με λίσσα!

Υστερα από το ήρκαίο αυτό περιστατικό, έλπίζω νάλλοτε γνώμη σχετικώς με την διαφορά πού ύπάρχει μεταξύ σκυλίων και γατιών.

Λογίητε, κύριε...

Στο τέλος του γράμματος ο άώνυμος έπιστολογράφος είχε προσθέσει το ύστερόγραφο:

«Λησμονήσα να σας άναφέρω και μιά άόμνητη λεπτομέρεια: Το περί ου λόγος γάτι, ήταν σημεϊώσε... μολασμομένο και παραγεμισμένο με άχνρο! Θα μπορούσε όμως θανάσιμα να ήταν και ζωηρό!»

Ημερομηνία: 11 Αυγούστου 1927

λατρευτής του Αυτοκράτειρας, και μετά το θάνατο του πατέρα του (1867) έγκατέλειπε τας Αθήνας και πήγε στο Ναύπλιο, όπου έμεινε μέχρι το 1869. Έπαθε τέλος μανία καταδωξέως, νομίζοντας ότι παντού τον κατεδίκαν οι Γάλλοι...

Ακολούθως έπληξε στο Άργος και ζούσε μοναχική ζωή, μέσα στο «Καλλέργειον» μέγαρο, το τριγυρισμένο από μεγάλον κήπο με αιωνόβια δέντρα. Ήταν τύπος εύγενούς και άβρόντητος, έξυπνος, γλυκύτατος, ευχάριστος στις συναστροφές, άγαπούσε να παίξη χαρτιά και... να θανατώη πάντοτε τις ώρες τις κούρες.

Στη μεγάλη αίθουσα του πατρικού του σπιτιού, έκτός από πολλά άλλα παρθένα, διατηρούσε με ευλάβεια και έδειχνε στους έπισκέπτες μερικά άνθρώπινα κούκλα πού βρήκε στα έρείπια των Μυκηναίων. «Αυτά εινε τα δότα της Ελένης του Μενελάου, της ώραιότητας των γυναικών!» έλεγε. Ο Βαρδουνιώτης μας πληροφορεί ότι ο Καλλέργης «συνίατα τον έπιπόλαιον έρωτα και έδωμάτίζει ότι ο προς τας έστεμμένες γυναίκας έως εινε καθαρά παρφορσύνη!»

Ο ποιητής κ. Στέφ. Δάφνης, συμπολίτης του Καλλέργη, θυμάται ζωντανώς τον «Κύο-Μανωλάκη» όπως, τον έλεγαν τα παιδιά του Άργους, να περνά σιωπηλός, ρεμβαστικός, μέσ' από τους δρόμους του Άργους, ή να χάνεται μόνος στα έξοχικά μονοπάτια. Άν και γέρος πιά ήτανε ζωνθός και ώραιος, τύπος εύπατρίδη. Ο κ. Δάφνης, προσθέτει και το αυτό:

Κατά το 1900 η Αυτοκράτειρα Ευγενία, χήρα και έκπληξη από το θρόνο, γρηπιά και αυτή, έπεσέφθη την Ελλάδα και περιήλθε τους άρχαιολογικούς της πόδας. Όταν έταξείδευε για την Τύρηνά το τραίνο της έσταμάτησε για λίγα λεπτά στο Άργος.

— Ποιά πόλις είν' εδώ; ρώτησε τάχα με άδιαφορία τοις συνοδούς της Έλληνες.

— Το Άργος, Μεγαλειότητάς.

— Α, το Άργος!...

Εμεινε συλλογισμένη λίγο. Έπειτα ρώτησε:

— Ζή, άραγε ο... Καλλέργης;

— Ζή, Μεγαλειότητάς... Αλλά ο δυστυχής... εινε παράφρων.

— Α!... Θα ήτανε θλιβερό να τον ιδή κανείς, έμυθίστος ή Ευγενία.

Και έξηκολούθησε το ταξίδι, χωρίς να θελήση να ιδή το θύμα της.

Ο Έμμανουήλ Καλλέργης πέθανε το Μάη του 1909.

Η Ευγενία έστερ' από άρκαία χρόνια.

ΤΑ ΠΑΡΑΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΩΝ

Η τελευταία παραγγελία του Άναξαγόρα. Μία άπάντησης του Σωκράτους. Τα πλούτη ενός κατακτητή. Η τελευταία στιγμή της Έλισσέβερ. Έτοιμοθάνατος πού συνθέτει την... έπικήδειο ώδή της! Πώς «τά πηγινει» ο Φοντενέλ, λίγο πριν πεθάνει... Τα τελευταία λόγια του Σαμφέρ...

Όταν μαθεύτηκε ότι ο Άναξαγόρας ήταν στα τελευταία του, οι προύχοντες της γεννητέρας του Λαμπάνων τον έπεσέφθησαν και τον έρώτησαν, με σεβασμό, μήπως ήθελε να τοις δώσει καμμία τελευταία παραγγελία.

— Ναι, απάντησεν ο άγαθός Άνοξαγόρας. Θα έπιθυμούσα κάθε χρόνο, στην έπέτειο του θανάτου μου να δίδωνται... παιδικές γιορτές!

Ο Διογένης ο Λαέρτις άναφέρει σχετικώς ότι η τελευταία αυτή έπιθυμία του μεγάλου φιλόσοφου έτετέλεσθη άκριβέστατα. Ός την εποχή του άρετό χρόνιο κίτριν έμυθόδ, ή έπέτειος του θανάτου του Άνοξαγόρα γιερτζόταν δεσς ατύς ο ίδιος είχαν άρισίσει!...

Τη στιγμή πού έδιναν του Σωκράτη να πιη το γάλακτο ο Άπολλόδωρος, ένας από τους μεθιότας του, πού προσέφερε έναν πολυτελέστατο μανδύα για να σκεπασθί μ' αυτόν την ώρα του θανάτου του. Ο Σωκράτης όμως δονήθηκε να τον δεχθί:

— Πάρε! Έζησα τόσα χρόνια με τον δυν μου τον φτωχικό μανδύα, και δεν θα μπορούσα να πεθάνω μ' αυτόν;

Ο Σολαίνος πέθανε στη Δημοσί, περιστασιζόμενος από τον θαυμασμό και την έκτίμηση όχι μόνον των συμπατριωτών του αλλά και αυτών των έχθρων του Χριστιανών.

Κατά την διάρκεια της άσθενείας του είχε ζητήσει να τον φέρον το σεντόνι πού θά του χρησίμευε ως σάβανο μετά τον θάνατό του. Κι' όταν τον τόφεραν άνασηκώθηκε από το κρεβάτι και δείχνοντάς το σ' όσους τον περιστοίχζαν, έλεε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του:

— Ίδου τι πέρνει μαζί του στον Άλλο Κόσμο, ο Σολαίνος, ο νικητής της Ανατολής, από όλες τας κατακτήσεις του!

Ο περίφημος γάλλος ποιητής του μεσαίωνα Βοκελέν, όταν ένοικασε να τον πλησιάζη ο θάνατος έζήτησε να του παίξουν ένα ευθύνο Ισπανικό τρανσού, «για να μπορούσε, καθώς έλεγε, να ταξείδεψη ή ψυχή του ως τον ούρανο χορευόντας!»...

Η βασίλισσα της Άγγλίας Έλισσέβερ, λίγο πριν έψυχώσει έκάλεσε στην άμαση της όλους τους μουσικούς του παλατιού, και τους διέταξε να παίξουν διάφορα ευθύνα κομμάτια για να πεθάνη καθώς έλεγε—χαρούμενα όπως είχε ζήσει. Και πράγματι όψεις την τελευταία της πνοή ενώ ή δαχτύλα έπαιξε κάποια πεταχτή πόλκα!...

Η διάσημος ήθοποιός το 18 αιώνος κυρία Φαβρό, σύζυγος του έπίσης διάσημου ποιητή Φαβρό, κατά την διάρκεια της τελευταίας της άρρώστειας πού την άδύνησε στίς τάφο, συνέθεσε μόνη της τον έπικήδειό της, τον όποιον και έμυλοποίησε έις άπέπερ από τρομερούς πόνοους!...

Ο γάλλος μοναχός τον όποιον ή Δυτική Έκκλησία κατέταξε μετά τον θάνατό του μεταξύ των άγίων υπό το όνομα «Άγιος Βενσάν-ντε-Πολ», έζησε όγδοναπέντε χρόνια. Την ήμερα του θανάτου του κατελήφθη από νόσση. Κι' όταν κάποιος πιστός του μωθής της τον έρώτησε για ποιά λόγο είχε πεσέψει σ' αυτόν τον δυν, ο άγιος απάντησε με ήρεμία:

— Με φιλοένοσε ο άγγελος πού Κυρίου πού θόρεθ σε λίγο να με παραλάβει!...

Λίγες στιγμές πριν από τον θάνατό του, έρώτησαν τον Φοντενέλ:

— Ε, πώς τα πάς;...

— Δεν «τά πάω»... Πάω άπλως... προς τον ούρανο! άπάντησεν ο Φοντενέλ προσκαθόντας να χαμογέλαση. Και έψυχσε με το χαλαμπύρι στο στόμα!...

— Ε, φίλε μου, γύρισε και έλεε σ' ένα φίλο του ο Σαμφέρ την στιγμή πού τον κατελόμβανε ή άγανία του θανάτου... Φεύγω τελοσπάντων απ' αυτόν τον κόσμο όπου πρέπει νάχη κανένας καρδιά από σίδερο, εάν δεν θέλει να την δει να θορυμάζεται!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

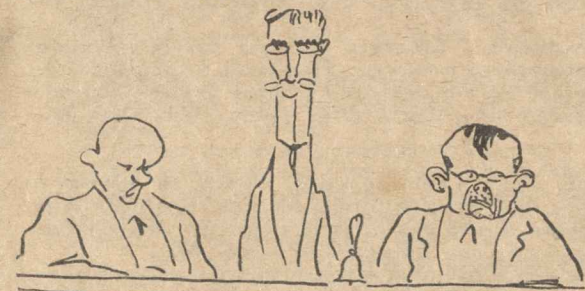
ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ.
ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Κατηγορούμενος ο λοχίας του αποσπάματος και 25 άνδρες

ΠΟΙΟΣ ΕΦΑΓΕ ΤΑ ΤΡΑΓΙΑ

Η παρακάτω ιστορία έγινε την εποχή που οι εφζώνιοι είχαν φέσια κόκκινα, οι λοχίοι μπουσάκια στριμμένα με μαντέλα, ή γυναίκες μακρύ μαλλιά και οι παπάδες γένεια! Συνέβη δε στην Πάτρα. Κόσμος λοιπόν και κοσμάκης είχε μαζευτεί αυτή την ημέρα μέσα στο Πλημμελειοδικείο των Πατρών. Ένας λοχίας των εφζώνων, από τον Πλάτανο, μαζί με όλο του τ' αποσπασμα, κατηγορείτο, ότι έφαγε ένα ολόκληρο κοπάδι από γίδες!...

Ηλιοκαμένοι και φεσάτοι, σαν ξεθυμασμένες παπαρούνες οι εφζώνιοι του, ψηλός, λιγνός, σωστός κατσικοφάγος ο λοχίας. Σε μία άκρη ο μνηστής χωρικός Νταβλούρος, χαντακωμένος, Μωραϊτής, από ένα χωριουδάκι των Πατρών, καθόταν παραπνομένος και μελαγχολικός.

Το δικαστήριο συζητάει

ψηλός, με κολλάριο όρθο, σαν απόστρατος σχολάρχης.

Οι άλλοι δυο δικαστές, ήταν δυο άνθρωπάκια, που έβγαζαν τα περσινά για κυριακάτικους φιλικαντζήδες. Με κοιλίτσες στρουγγυλές, και κίτρινα τα πρόσωπά τους.

Ο Χ. Πρόεδρος χτυπάει το κουδούνι, και το άχροατήριο λουφάζει!

— Παγίδας Παντελής του Παναγιώτου!

— Παρουν!

Ο Πρόεδρος αναγινώσκει την κατηγορία.

— Χμ!... κατηγορείται ότι την ταδε του μηνός, ανεστάσας το χωριόν Σουλι και έφαγε ένα κοπάδι από... τραγιά, το χωριού Νταβλούρου.

— Του διαφεύδου!

— Πώς;

— Ψυδέστατον! Ουκίζουμι στα γαλόνια μ'.

— Δεν έφαγες τίποτε;

— Ούτε κουκαλάκι δεν έβγαλα!

Είς των συνέδρων ξεροκαταπίνει.

Έρχεται κατόπιν ο παθών χωρικός Νταβλούρος.

— Ορκίζομαι... λέει ο Πρόεδρος.

— Ου, τι λίες, κύρ Πρόεδρε! Έμ' έχασα τις γίδες μ', έμ' να κάνου κ' όρκου!

— Ορκίζομαι... αναλαμβάνει θυμωμένος ο Πρόεδρος.

— Ορκίζου σα σ' άρέσ'...

Ο Πρόεδρος θυμώνει. Κάτω από τα πυκνά μαύρα φρύδια του, λάμπουν κάτι μάτια όργισμένα. «Απειθεία κατά της Δικαιοσύνης».

— Πέσε «Ορκίζομαι...» Κτηνος!

— Ουρ σουλα, ουρ πιρδουμι, ιγώ δέν κάνου όρκου!

Τέλος έπεμβαίνει ο συνήγορος και όρκίζεται ο Νταβλούρος.

—...Νά ειπω την αλήθειαν, χωρίς φόβον και χωρίς πάθος».

τελειώνει ο Πρόεδρος.

Τη επεμβάσει του δικηγόρου του δικομίστη

— Αδύνατον! φωνάζει ο Νταβλούρος.

— Γιατί;

— Χωρίς πάθος, κύριε Πρόεδρε, τι λίες: Νά μ' φάν τη στάνη και να μην λέρου πάθος!

— Καλά... Λέγε τι σου έκαμαν οι κατηγορούμενοι;

— Άκουτα κύρ Πρόεδρε, να στά λέου.

Έρταν στού κονάκι κι μου άρπαξαν τα γίδια. Ουρ έπιδιά, τσ' λέου, είμι φτουχός άνδρουκος! «Σκασμός ουρ έγαρά μ' λένε».

Τι να κάνου, κ' ιγώ ου έρμου, άρχισα να φωνάζου. Δεν χάνου κινρ τ' λοιπόν, μ' άρπαζ' νι κι μι στρώνου στου ξύλου, π' μ' έκαναν να βγάλου τσ' μάνας μ' του γάλα!

— Ποιός άπ' όλους; διέκοψεν ο Πρόεδρος.

— Που να ξιγουρίσου! Οόλοι αυτοί ίδω

μι τα κόκκινα κεφάλια βαράγαν' άνακατουτά...

— Καλά. Έξακολουθήσε!

— Ουρ έπιδιά, ουρ πατριώτες τσ' λέου, άφήσε κι μ' φάν κι τα ξύλα του σπιτιού. Φάγανι, λοιπόν π' λές, κύρ Πρόεδρε, τη γίδια, τσ' τραγιά, άνοιξαν κι τη βαριλίσσα που κρασιού κι πάει λένου. Έγώ του είχα σκάσει, μισονκουμένους στου βουνού!... Τι νάκαν ου έρμου!...

Άλλος αυτόπτης μάρτυς δεν ύπήρχε για να έξετασθ.

Καλείται συνεπώς κατόπιν το αποσπασμα των εφζώνων.

— Τι γνωρίζετε εσείς;

Οι εφζώνιοι μένου με κλειστό το στόμα.

— Άπολογηθείτε λοιπόν, γιατί θά σάς χώσω μέσα για καλά.

Οι εφζώνιοι φαίνονται ότι το χάνουν

και ένας—ένας από αυτούς άνοίγει το στόμα του.

— Όχι ήμεεις κύρ Πρόεδρε.

— Ποιός έφαγε τις γίδες;

— Ού λουχίας, κύρ δικαστή!

Ο Παγίδας άγριοκυντάζει, άπειλει και διαμαρτύρεται.

Ο Πρόεδρος διατάσσει ήσυχίαν:

— Σιωπή κατηγορούμενε!

— Αύτός κύρ Πρόεδρε πιπίζει τα παιδάκια, κι έτρουνι ζιζιά άκόμα τα γλυκάδια.

Ο έτερος των συνέδρων γλύφεται και ξεροκαταπίνει.

Ο Πρόεδρος εξακολουθεί άυστηρός, Και σέ μια άκρη καθόταν ο χωρικός Νταβλούρος

σά Νέμεσις:

— Λοιπόν ποιός έφαγε τα τραγιά;

— Ού λουχίας, κύρ δικαστή.

— Όλα;

— Ουρ ουτι κουκαλάκι δεν μās έδουσι!

— Τό όμολογετείς όλοι;

— Όλοι!

Τό δικαστήριο άποσύρεται εις διάσκεψιν.

«Η ποιάς ήταν άυταπόδεικτος. Άπεδείχθη, ότι την ήμεραν εκείνην, 15 Αυγούστου, ο λοχίας άποσπασματάρχης Παγίδας, Παντελής του Παναγιώτου, μόνος και άυτοβούλως ένεργών, προς ίδιον όφελος, εισελθών εις την στάνην του χωρικού Νταβλούρου, κειμένη έξωθεν του χωριού Σουλίου, της περιφερείας κ.λ.π. του άφάρων όλα τα τραγιά άνερχόμενα εις έκατό περίπου κ.τ.λ.κ.τ.λ. ως και μίαν αλγα έγγυον.

Τους άνδρες του άποσπάματος κηρύσσει άθώους, ως ούθεν στοιχείου ένοχής προκύναντος έναντιον του.

Διά των κατηγορούμενων δέχεται μετρίαν σύγχυσιν, και καταπνάζει αυτών εις τριήμερον φυλάκισιν και τσ' έξοδα της δίξης!

— Ζήτω ή Έλληνική Δικαιοσύνη! φωνάζει το άχροατήριο, ικανοποιημένο.

Σάν έβγαίνε ο κόσμος, ένας άχροατής, ρώτησε τους εφζώνους:

— Γιατί βρε παιδιά, καταδικάστηκε μόνο ο λοχίας και όχι και σεις; Μπορούσε ένας άνθρωπος να φάν, μοναχός του, μία στάνη από τραγιά;

Κι' ο άποδεκαμένος των εφζώνων, του είπε πονηρά:

— Έγινε έπ' ου πρόμαμα για να μη μείνη κανένας παρκαπου νε μένους. Ήμεεις, ρε, φάγαμ τσι γίδες, ο Νταβλούρος του ξύλου κι ου κύρ λουχίας... τη φυλάκισι!...

Σταμ.

Σταματίου

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

Κ' οι εφζώνιοι έφαγαν τις γίδες!

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ REMY DE GOURMONT

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΣΗΜΑΔΙ

Η κ. ντε Τροέν, μολονότι έξυγωνα τα σαράντα, διατηρούσε άκόμη όλη την εμμορφιά της και τη δροσιά της. Την είχαν παντρέψει νέα—πρό είκοσι έτών—με το μαρκήσιο ντε Τροέν που ήταν τόσο νέος και τόσο άσθενής, ώστε στην έκκλησία έπρεπε να τον βοηθά κάποιος για να γονατίσει και να σηκώνεται, μα συγχρόνως ήτανε τόσο πλούσιος και από τόσο μεγάλη οίκογένεια ώστε δεν εξαφανίστηκε κανείς γι' αυτό το γάμο. Τέτοιοι γάμοι γίνονται συχνά.

Έξ' άλλου ο μαρκήσιος δεν ήτανε κακός και πέθανε χωρίς να χιρή πολλά χρόνια το φρονιμό χαμόγελο της συζύγου του πέθανε αφήνοντας σ' αυτήν άλόκληρη την περιουσία του.

Η κ. ντε Τροέν ήτανε τότε είκοσι έξη χρόνων. Η έπαφής της μ' ένα γέρο την είχε κάνει τόσο έδωφορη και της είχε άφαιρέσει τόσο τη θέλησή της ώστε, υποκύπτοντας στα ύποκριτικά λόγια και τα χάδια της οίκογενείας του, δεν ξαναπαντρεύτηκε.

Χρόνια έπέρασαν από τότε. Βασίλισσα μέσα στους δικούς της, χαϊδεμένη, αγαπημένη, διασκεδάζοντας με το θόρυβο που γινόταν γύρω άπ' τ' όνομά της, ή κ. ντε Τροέν ζούσε χωρίς χαρές και στενοχώριες. Ο γάμος, ο όποιος δεν της είχε σαναρώσει τίποτε στη ζωή, δεν την έκανε να όνειροπολή. Δε μπορούσε να φανταστεί τίποτε παραπάνω από το όρλο που της είχε διδάξει ο σύζυγός της, να ξεταίγνη δηλαδή το κρεβάτι του, να είνε ύποπτακτη, να χαμογέλαει και να μιλάει λίγο.

Κατά το τρανταπέντε χρόνια έξαφνα ή κ. ντε Τροέν, άρχισε να δίνει μεγάλες γιορτές στον πύργο της καλώντας σ' αυτές όλους τους ευγενείς των περιχώρων. Στις γιορτές αυτές ή κ. ντε Τροέν δεχόταν ευχαρίστος τός περιποήσεις του Ζάν ντε Νεβίλ, ενός σοβαρού και ώραίου νεού, ο όποιος της προσέφερε πάντοτε το μπράτσο του όταν εκείνη ήθελε να περιπατήσει στο πάρκο.

Δεν την όνωναζε «θεία μου» όπως συνηθίζον στη Βρετανία, ούτε «εξάδελφη μου» όπως συνηθίζουν στη Νορμανδία, μα την έλεγε «κυρία» πράγμα που της άρεσε καλλίτερα άπ' όλα και φαινόταν σ' αλήθεια σαν άκόλουθός της.

Ο νεαρός Ζάν ντε Νεβίλ ένδιαφερόταν πολύ ν' άκούη από το στόμα της θούλους και ιστορίες της οίκογενείας της. Η κ. ντε Τροέν του διηγήθηκε μερικές, που τίς της είχαν διηγηθή κι' αυτής όταν ήταν άκόμη κοριτσάκι. Όταν όμως ο Ζάν της έκαμε λόγο για το θούλο της «Κόκκινης Μαργαρίτας», εκείνη δεν ήξερε τί να του άπαντήσει.

— Όστε, παρετήρησε ο νέος, αυτός είν' ο μεγάλος θούλος των Ντικούρ από τους όποιους κατάγεσθε άπ' εθείας άπ' αλήθεια σας. Και έγω κατάγομαι άπ' ατούς, πρόσθεσε περήφανα, και, άν θέλετε να σας διηγηθώ το θούλο.

— Πέστε τον άκόλουθέ μου.

Την εποχή που ο Ιεροξεταστής Σπρένζερ έβγαζε τις μάγισσες στη Γερμανία, άρχισε να λήθ ο νέος, συνλήθη και ή προγογή σας Κατερίνα ντε Ντικούρ, όχι ακριβώς ως μάγισσα, αλλά ως προστάτρια των μαγισσών. Όπως όλες τις άλλες που συνελάμβαναν τότε, την έδωσαν και άρχισαν να την βασανίζουν. Μα εκείνη, άμέσως από τα πρώτα βασανιστήρια, λιγοψύχισε και όμολόγησε ότι της ζήτουσαν. Την κατέδικασαν τότε εις τον διά πυρός θάνατο, μα, επειδή έδήλωσε ότι ήταν έγκυος, ο Σπρένζερ διάταξε ν' αναβάλλουν την εκτέλεσή της καταδίκης της. Όστόσο, για να την έξωρουν την όσημάδεψαν με το σημάδι των καταδίκων που ήταν μία μαργαρίτα με δεκατρία πέταλα, την όποιαν άπέτύπωσαν με καυτό σίδερο κάτω άπ' το δεξιό μέρος του στήθους. Η Κατερίνα ντε Ντικούρ είχε πη την αλήθεια: γέννησε μέσα στη φυλακή και κήκε μετ' τρεις βδομάδες μαζί με άλλες έξι γυναίκες.

Τό παιδί μόλις που ήταν κοριτσάκι, παρεδόθη στον πατέρα του. Άμέσως μόλις το πήρε έκείνος παρετήρησε ότι και αυτό είχε κάτ' άπ' το δεξιό του στήθος το φοιχτό σημάδι της μητέρας του, την κόκκινη μαργαρίτα! Από το σημάδι αυτό, κυρία μου—έξακολουθούσε ο Ζάν ντε Νεβίλ—άρχίζει ο θούλος: λένε ότι όλες ή γυναίκες της οίκογενείας Ντικούρ, ή καταγόμενες από την προ-

στάτρια των μαγισσών Κατερίνα, έχουν στο στήθος το φοιχτό αυτό σημάδι, ανεξάλειπτο και κληρονομικό! λένε άκόμα ότι αυτές δεν πρέπει ν' αγαπήσουν και ν' αγαπηθούν παρά μία φορά και ότι έκείνος τόν όποτον αγαπούν και που τίς αγαπά είνε καταδικασμένος να πεθάνη γρήγορα. Προσέπαθησα να εξακριβώσω την τελευταία αυτή λεπτομέρεια σε διάφορες οίκογένειες καταγόμενες από τους Ντικούρ και είδα ότι είνε αληθινή!...

— Τι κοραϊδί! είπε ή κ. ντε Τροέν προσπαθώντας να γελάσει. Δεν μου έχουν πεί σχετικώς ποτέ τίποτε, ούτε ή μητέρα μου ή ίδια... Όσοσο είμαι βεβαία ότι έγω δεν τό έχω από το σημάδι... Η αλήθεια είνε ότι πώς δεν κοιτάχτηκα ποτέ μου... Ο καθρέφτης μου π'οκαλούσε πάντοτε την άπέχθεια...

Ο Ζάν ντε Νεβίλ με κοκκινισμένα τα μάγουλά του, με την άναπνοή του κάπως κομένη, με τα όρατα του μάτια δλάνοιχτα και κάπως θολά, έτρεμε... Άξαφνα, όστερ' από μία σιωπή, μία τρομερή σιωπή κατά το διάστημα της όποιας ένα σωρό εικόνες και ιδέες είχαν περάσει από το μυαλό της μορχής και του νέου, έξαφνα ή κ. ντε Τροέν έγειρε το κεφάλι προς το Ζάν που είχε γονατίσει μπρός στα πόδια της και άκουμπώντας τα χέρια της στους ώμους του, τον έφίλησε στο στόμα.

Όταν σηκώθηκαν, μεθυσμένοι από αγάπη, είχε άρχισι να νυχτώνει και άναβαν γύρω τα φώτα. Η κ. ντε Τροέν ένιωθε γοητευτικές αναριζίλες σ' όλο της το κορμί. Έκοίταζε το Ζάν που ήταν κατ'άλωμος και φαινόταν σαν συντετριμένος. Δεν εύρισκαν τίποτε για νά πουν. Ήταν πλημ-ρισμένοι από όνειανους συγκινήσεων. Τέλος εκείνη ψιθύρισε, λιγομένη από την αγάπη:

Πήγαίνε!

Την άλλη μέρα ή κ. ντε Τροέν παρουσιάστηκε τόσο τρομαγμένη και με το πρόσωπό της τόσο γλωρό, ώστε όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι της άνησύχησαν. Άπέδωσε την κατάσταση της σε μια μικρή άδιαθεσία, μα όταν έμεινε μόνη με τον Ζάν του είπε, άγγίζοντας το κορμάκι της:

— Η κόκκινη μαργαρίτα! Έχω κι' εγώ στο στήθος μου την κόκκινη μαργαρίτα. Κοιτάχτηκα άπόψε για πρώτη φορά στον καθρέφτη...

Τόσο το καλλίτερο, της άπάντησε ο Ζάν με την άπλόητα και την ευγένεια ενός ήρωικού έραστο. Σας άγαπώ τόσο ώστε ή αγάπη σας να γίνη αίτία του θανάτου μου.

Επηκολούθησαν σκιαινές και σιωπηλές νύχτες αγάτης των δύο έραστών. Ο Ζάν έπαυσε να βρή με το χέρι του το στίγμα, όχι πιά της καταδικασμένης, μα το στίγμα, που καταδίκαιε αυτόν τον ίδιο εις θάνατο. Ένα βράδυ ή κ. ντε Τροέν έδειξε στο φως της λάμπας το σημάδι στο φίλο της. Ο Ζάν άμέσως άρχισε να φιλάει με πάθος, με τρέλλα τη διαβολική κόκκινη μαργαρίτα και δεν έπαυε να τη φιλάει παρά μόνο όταν έφημέρσε.

Αυτό βάσταξε δυο μήνες. Τα φθινόπωρο ο Ζάν έφυγε πηγαίνοντας να συνεχίσει τις σπουδές του στο Παρίσι. Της είχε υποσχεθή πως θα της γράφει συχνά, μα εκείνη δεν έλαβε κανένα γράμμα. Τότε του έγραψε αυτή, μα έκείνος δεν της άπάντησε.

Άπελπισμένη ή κ. ντε Τροέν έβγαλε να τον δη από Παρίσι. Τον βρήκε έτοιμόθνατο με όρθωμένο το βλέμμα και την άνάμνηση. Πέθανε έπειτα από αυτόν τους δυο μήνες αγάτης, πέθανε επειδή είχε αγαπήσει την κόκκινη μαργαρίτα!

Όταν πέθανε ο Ζάν, ή κ. ντε Τροέν φόρεσε μαύρα και περιήφανη χωρίς να καταδέχεται ν' άπαντά σε όσους τη ρωτούσαν γιατί πενθεί, τα διατήρησε μέχρι του θανάτου της, ο όποιος δεν άρχισε καθόλου ναρνού. Έπαυσε να είνε θρησκοθήρας, χωρίς να πάγη να είνε και εύλαβής, μα ή εύλάβιά της είχε τώρα κάτι το άγριο. Ύπεβαλε τόν θάνατό της σε μαρτύριο. Μία φορά έμεινε γονατισμένη όχτι ώρες συνεχώς χωρίς να κινείται καθόλου σαν το άγαλμα της πανηγίας που τό κοιτούσε έκστατικά. Ύπεβάλλετο σε νηστείες ή όποιες θα τρώαζαν και τους άρκετας των πρώτων χρόνων του χορισανισμού. Το μαρτύριό της αυτό βάσταξε τρία χρόνια.

Επειδή παρ' όλη της την αλάρεια, δεν είχε έσοπολογηθή ποτέ μετά τον θάνατο του Ζάν, ο έφημέριος την ρώτησε μία μέρα σχετικώς. Τότε εκείνη του άπάντησε σκληρά, εξαπρόκρινοντας άξαφνα όλη την ύπεροψία των Ντικούρ και το μίσος των προς την εκ-

Ο Ζάν τη συνάδενε στοίς περιπάτους της στο πάρκο...

ΠΩΣ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΤΕ ΑΚΟΡΩΣ, ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΕΝΑ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΝ

ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τοποθεσία εξοχος, με θέαν ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Ἱερωνικοῦ κόλπου. — Νερό ὑπέροχο καὶ ἄφθονο.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ

(ἀνὰ ἡμίσειαν ὥραν. Στάσις ὀπισθεν Πανεπιστημίου, Λεωφόρος Ἀκαδημίας)

ΔΙΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

200 οικόπεδα πρὸς Δρχ. 27.50 κατὰ πῆχυν πληρωτέα ὡς ἐξῆς :

Δραχ. 1.10 κατὰ τὴν ἐγγραφήν.

Δραχ. 0.33 κατὰ πῆχυν κατὰ μῆνα, μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως, ἔντοκον πρὸς 9 ο/ο.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ, Η ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΑ, Η ΕΠΙΚΕΡΔΕΣΤΕΡΑ ΤΟ-
ΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΩΝ ΣΑΣ

Η ΕΠΙΚΕΡΔΕΣΤΕΡΑ ΚΕΦΑΛΟΠΟΙΗΣΙΣ. (Μὲ 1000 δραχμὰς μόνον μετρητὰ καὶ
δραχ. 250 μηνιαίως, δημιουργεῖτε σιγὰ — σιγὰ μίαν μικρὰν περιουσίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία
θα ὑπερβῇ ταχέως τὰς 100 χιλιάδας δραχμὰς).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ
ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ ΠΑΤΚΑΛΟΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ :

Μέγαρον Πούλου, πλατεία Ὁμονοίας.

ΗΛΙΟΥΠΟΛΙΣ :

Γραφεῖα Ἑταιρίας τέσσα Λεωφορείων.